

BİR RİLEY PAİGE GİZEMİ —KİTAP 1

KAYBEDİLEN

BLAKE PIERCE

Bir Riley Paige Gizemi

Blake Pierce

Kaybedilen

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Kaybedilen / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Bir Riley Paige Gizemi)

Virjinya'nın kırsal kesimlerinde kadınlar garip bir biçimde öldürülmüş olarak bulunmakta ve FBI olay yerine çağrıldığında şaşkına dönmektedir. Ortada kurban sayısı sürekli artan bir seri katil vardır ve FBI bu davayı çözebilecek tek bir ajan olduğunu çok iyi bilmektedir: Özel Ajan Riley Paige. Riley, son seri katil davasında yaşadıklarını üzerinden atmak için ücretli izindedir ve çok bitkin düştüğü için FBI onun parlak fikirlerinden yararlanmak konusunda kararsızdır. Yine de Riley kendi aklındaki şeytanlarla savaşarak işe başlar ve araştırmaları onu bebek koleksiyoncularının alt kültürlerinden, parçalanmış ailelere ve katilin zihninin karanlık kanallara sürükler. Riley, katmanları tek tek aralarken, karşısında hayal bile edemeyeceği kadar sapkın bir katil olduğunu hisseder. Zamana karşı çılgınca yarışırken kendi sınırlarının zorlandığını, işini kaybetmek üzere olduğunu, ailesinin tehlike altına girdiğini ve kırılğan ruhunun baskı gördüğünü anlar. Ama Riley Paige davayı aldığı anda kesinlikle pes etmez. Bu onda takıntı halini alır ve onu zihninin karanlık köşelerine, avcı ile av arasındaki bulanık çizgiye yönlendirir. Beklenmedik bir dizi olaydan sonra Riley'in içgüdüleri onu, kendisinin bile hayal edemeyeceği bir sonuca noktasına götürür. Gerilim veren, koyu psikolojik, sürükleyici yeni bir serinin ve sevilen bir karakterin ilk kitabı KAYBEDİLEN, gecenin geç saatlerine kadar elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Riley Paige sersinin 2. kitabı yakında çıkacak.

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	6
Bölüm 1	9
Bölüm 2	12
Bölüm 3	15
Bölüm 4	20
Bölüm 5	23
Bölüm 6	25
Bölüm 7	29
Bölüm 8	32
Bölüm 9	34
Bölüm 10	37
Bölüm 11	41
Конец ознакомительного фрагмента.	42

Blake Pierce

Kaybedilen (Bir Riley Paige Gizemi—Kitap 1)

Blake Pierce

Blake Pierce, tutkulu bir okur ve gizem – gerilim türlerinin yaşam boyu sürececek bir hayranıdır. KAYBEDİLEN, Blake Pierce'ın ilk romanıdır. Blake sizinle iletişimde olmaktan mutluluk duyacaktır. Bu nedenle www.blakepierceauthor.com sitesini ziyaret edebilir, email listesine katılabilir, bedava kitaplar ve hediyeler alabilirsiniz. Facebook ve Twitter sayfalarına bağlanarak iletişimde kalabilirsiniz!

Tüm hakları saklıdır. 1976 ABD Telif Hakları Yasası kapsamında izin verilenin haricinde, yazarın önceden izni olmadığı sürece, bu eserin hiçbir bölümü hiçbir biçim veya şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayınlanamaz, herhangi bir veri tabanında veya geri alma sisteminde aklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitap bir başkasına satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı başkalarıyla paylaşmak istiyorsanız lütfen her bir kişi için yeni bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu eser tamamen kurmacadır. İsimler, karakterler, işletmeler, kurumlar, mekânlar, olaylar ve tesadüfler yazarın hayal gücünün ürünleridir veya kurmaca olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Prolog

Reba'nın başına yeni bir ağrı dalgası yayılıyordu. Küçükçük odanın ortasına, tavandan yere dikey olarak tutturulmuş borulara bağlanmış, karnını ve vücudunu saran ipleri çekiştiriyordu. Elleri önden bağlıydı. Ayrıca ayak bilekleri de bağlanmıştı.

Uyuklayacağını farketdiği an korkuyla sarsıldı. Artık o adamın kendisini öldüreceğini biliyordu. Azar azar, yaralaya yaralaya... Onun istediği kendisini hemen öldürmek değildi, seks de değildi. O yalnızca acı çektirmek istiyordu.

Uyananık kalmak zorundayım, diye düşündü. Buradan kaçmalıyım. Eğer yine uyuyakalırsam, öleceğim.

Odanın ısısına rağmen çıplak vücudu terden buz gibi olmuştu. Eğilip yere baktı ve ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Ayaklarının etrafındaki zeminde biriken, kuruyup katılmış kan lekeleri, onun buraya ilk bağlanan kişi olmadığını gösteriyorlardı. Giderek daha da panikliyordu.

Adam bir yere gitmişti. Odanın kapısı sıkıca kapanmıştı ama yine de geri gelebilirdi. Çünkü her seferinde böyle yapmıştı. Ve sonra kendisine çığlık atıracak, aklından geçen herhangi bir şeyi yapabiliirdi. Pencereler levha ile kaplı olduğu için gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyordu. Görebildiği tek ışık tavandan sarkan çıplak ampülün parıltısıydı. Burası her neresiyse kimse onun çığlıklarını duyacağı benzemiyordu.

Buranın daha önce küçük bir kızın odası olup olmadığını merak etti. Her yerde tuhaf bir biçimde pembe, kıvrımlı işaretler ve peri masallarının motifleri vardı. Birisi -tahminen onun başka bir esiri – uzun bir süre boyunca etrafı dağıtmış, tabureleri, sandalyeleri ve sehpaları devirip kırmıştı. Yerler oyuncak bebeklerin gövdeleri ve uzuvları ile kaplanmıştı. Çoğu düzgünce örülmüş, oyuncak rengi gibi doğal olmayan renklerde küçük peruklar —Reba, bebek perukları olduğunu tahmin ediyordu— duvarlara kafa derisi gibi çivilenmişti. Kalp biçimindeki aynası paramparça olmuş pembe bir makyaj masası duvarın kenarında duruyordu. Diğer mobilya parçası, pembe gölgeliği yırtılmış, geniş tek kişilik yataktı. Esiri bazen burada dinleniyor olmalıydı.

Adam siyah kar maskesinin ardından, kara, yuvarlak gözleriyle ona bakıyordu. Önceleri adamın hep maske takmasından cesaret almıştı. Eğer yüzünü görmesini istemiyorsa bu, onu öldürmek istemediği ve serbest bırakabileceği anlamına gelmiyor muydu?

Ama daha sonra maskenin başka bir amaca hizmet ettiğini anladı. Maskenin ardındaki yüzün çekik bir çeneye ve eğimli bir alına sahip olduğunu söyleyebilirdi. Adamın özelliklerinin zayıf ve çirkin olduğundan emindi. Ayrıca, güçlüydü, kendisinden kısa boyluydu ve muhtemelen bu yüzden kendisini güvensiz hissediyordu. Daha korkunç görünmek için maske taktığını düşündü.

Kendisini incitmemesi için onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Önce yapabileceğini sanmıştı. Sonuçta çok güzel olduğunu biliyordu. *Ya da en azından eskiden öyleydim* diye düşündü kendi kendine.

Morarmış yüzünde ter ve gözyaşı birbirine karışmıştı ve kanın uzun sarı saçlarının içinde keçelediğini hissedebiliyordu. Gözleri acıyordu. Adam ona kontakt lens taktırmıştı ve bu yüzden iyi göremiyordu.

Allah bilir şu an nasıl görünüyorum.

Başını dik tutmaktan vazgeçti ve düşmesine izin verdi.

Öl artık, diye yalvardı kendi kendine.

Bunu yapmak yeterince kolaydı. Daha önce diğerlerinin burada öldüğünden emindi.

Ama yapamadı. Bunu düşünmek bile kalbinin deli gibi atmasına, nefesinin kesilmesine ve midesinin kasılmasına sebep oluyordu. Kısa bir süre sonra yavaş yavaş öleceğini biliyordu ve o anda içinde yeni bir duygu belirmeye başladı. Bu kez korku ya da panik değildi. Umutsuzluk da değildi. Bu, başka bir şeydi.

Bu hissettiğim ne?

Sonra farkına vardı. Bu *öfkeydi*. Kendisini esir alana karşı değil. O adama karşı uzun süredir öfke dolu olmak onu bitirmişti çünkü.

Bu benim, diye düşündü. Onun istediği şeyi yapıyorum. Çılgılık attığımda, ağladığımda, hıçkırdığımda ve yalvardığımda onun istediği şeyi yapıyorum.

Adamın kendisini kamışla beslediği berbat çorbayı yudumlarırken onun istediği şeyi yapıyordu. Kendisine ihtiyacı olan iki çocuk annesi olarak ne zaman hıçkırarak ağlasa onu sonuna kadar mutlu ediyordu.

Zihni yeni bir kararlılıkla temizlendi ve nihayet kıvranmayı bıraktı. Belki de farklı bir yol denemeliydi. Tüm bu süre boyunca iplere karşı çok ağır bir mücadele vermişti. Belki de bu şekilde davranması yanlıştı. Bu ipler, parmaklarını her bir tüpün uçlarına koyduğu ve ne kadar güçlü çekersen parmakları o kadar çok sıkıştıran, Çinlilerin küçük bambu parmak tuzağı oyuncaklarına benziyordu. Belki de maharet, planlayarak ve tamamen gevşemektir. Belki de kaçış yolu buydu.

Her acıyı, iplerin bedenine dokunduğu yerlerdeki her çürüğü hissederek, tüm kaslarını ve bedenini gevşetti. Ve yavaşça iplerin gerginlik yarattığı kısımların farkına vardı.

Sonunda ihtiyacı olan şeyi bulmuştu. Sağ ayak bileğinin etrafında hafif bir gevşeklik vardı.

Ama açılmıyordu, yani şimdilik. Kaslarını gevşek tutmak zorundaydı. Bileğini usul usul oynattı ve ipler çözülene kadar sertçe devam etti.

Sonunda sevinçle, birden topuğu serbest kaldı ve sağ ayağını çıkardı.

Derhal yerleri gözden geçirdi. Sadece bir adım ötede, dağınık oyuncak parçalarının arasında, adamın av bıçağı yatıyordu. Adam daima bıçağı orada, kışkırtıcı derecede yakın bıraktığı için kahkahalarla gülerdi. Kana bulanmış bıçak, ışığın altında alay eder gibi parlıyordu.

Serbest kalan ayağını bıçağa doğru savurdu. Ayağını yükseğe savurduğu için ıskalamıştı.

Tekrar bedeninin gevşemesine izin verdi. Direktten sadece bir kaç santim aşağıya doğru kayd ve bıçağa ulaşana kadar ayaklarını gerdi. Pis bıçağı ayak parmaklarının arasına sıkıştırdı, yerde sürükledi ve ayakları ile avucunun içine alana kadar dikkatlice kaldırdı. Bıçağın sapını uyuşmuş parmakları ile sıkıca kavradı ve bileklerini saran ipin etrafında döndürerek yavaşça sürttü. Adam içeri gelmeden önce bıçağı düşürmemek için nefesini tutarak ve umutla dua ederken, zaman durmuş gibiydi.

Sonunda bir kopma sesi duydu ve bir anda elleri serbest kaldı. Kalbi deli gibi atarken hemen belinin etrafındaki ipi kesti.

Özgürdü. Buna inanmıyordu.

Bir an yere çöktü ve öylece kaldı. Kan dolaşımının geri gelmesiyle birlikte elleri ve ayakları karıncalanıyordu. Gözlerindeki lensleri ittirerek çıkarmaya çalıştı. Dikkatlice bir yana kaydırdı, köşeye sıkıştırdı ve çekip çıkardı. Gözleri çok acımıştı ve lenslerin çıkmasıyla oldukça rahatlamıştı. Ellerin içinde duran iki plastik diske baktığında, renkleri midesini bulandırdı. Lensler doğal olmayan parlak bir mavi renkteydiler. Onları fırlatıp bir kenara attı.

Reba, kalbi hızla çarparak, kendini yukarı doğru çekip topallayarak kapıya doğru gitti. Kapı kolunu tuttu ama açmaya cesaret edemiyordu.

Ya adam dışarıdaysa ne olacak?

Başka şansı yoktu.

Reba kapının topuzunu çevirdi ve sessizce kapıyı çekip açtı. Sağ tarafta yalnızca kemerli loş bir bölüme açılan uzun, boş koridora baktı. Çıplak ayaklarıyla sessizce koridor boyunca süzülür ve kemerin tamamen loş bir odaya açıldığını gördü. Durdu ve etrafa baktı. Burası sanki biraz sonra bir aile yemeğe gelecekmiş gibi, masa ve sandalyelerin olduğu, sade ve tamamen sıradan bir yemek odasıydı. Pencerelerde eski dantel perdeler asılıydı.

Boğazına yeni bir korku düğümlendi. Bu yerin bir zindan olamayacak kadar sıradanlığı rahat ediciydi. Perdelerin arkasından dışarıda havanın karanlık olduğunu görebiliyordu. Karanlıkta kaçmanın daha kolay olacağı düşüncesi onu heveslendirdi.

Koridora geri döndü. Koridor, basitçe dışarıya açılması gereken bir kapı ile son buluyordu. Topallayarak soğuk, pirinç tokmağı çevirdi. Kapı, onu gecenin karanlığına çıkarmak için ağır ağır ona doğru açıldı.

Küçük bir sundurma ve onun ilerisinde bir bahçe gördü. Aysız geceyi yıldızlar aydınlatıyordu. Başka bir ışık ya da yakınlarda ev olduğuna dair bir iz yoktu. Yavaşça sundurmaya girdi ve bahçeye çıktı. Acıyan ciğerlerine soğuk, temiz hava doldu.

Panikle karışık bir mutluluk hissediyordu. Özgürlük sevinci.

Koşmak için ilk adımını atacağı sırada aniden bileğinin sertçe kavrandığı hissetti.

Ardından o tanıdık, çirkin gülüşü duydu.

Hissettiği son şey başına vurulan sert bir nesne, belki de metaldi. Daha sonra karanlığın derinliklerine doğru yuvarlandı.

Bölüm 1

Özel Ajan Bill Jeffreys, *En azından henüz pis koku etkisini göstermemiş*, diye düşündü.

Hala önündeki bedenine eğilmiş ilk izleri tespit etmek için sabırsızlanıyordu. Bu bedenden yayılan, taze çam kokusuna ve derelerden gelen temiz buğuya çoktan alışmış olması gerekirdi ama olmadı.

Kadının çıplak bedeni, dere kenarındaki bir kayanın üzerine dikkatle yerleştirilmişti. Diğer bir kayaya yaslanarak oturuyordu. Bacakları dümdüz ve açık, elleri iki yanındaydı. Sağ kolunda gördüğü tuhaf eğrilik, kırık bir kemiği akla getiriyordu. Pis, sarı rengin uyumsuz tonlarındaki dalgalı saçlar kesinlikle bir peruktu. Dudaklarının etrafına rujla pembe bir gülümseme çizilmişti. Ölüm silahı hala boynunda sıkı sıkıya duruyordu. Pembe bir kurdele ile boğulup atılmıştı. Yapay kırmızı bir gül, onun önündeki kayanın üzerinde, ayaklarının dibinde duruyordu.

Bill hafifçe sol eli kaldırmaya çalıştı. Yerinden oynamıyordu.

Bill cesedin diğer tarafına diz çökerken, “Hala ölüm katılığında.” dedi Ajan Spelbren’e. “Ölümün üzerinden henüz yirmi dört saat geçmemiş.”

“Gözlerindeki nedir?” diye sordu Spelbren.

Bill, yakından bakmaktan hiç rahatsız olmadan, “Siyah ipe genişçe dikilmiş.” diye yanıtladı. Spelbren ona şaşkınlıkla baktı.

“Dilersen sen de kontrol et.” dedi Bill.

Spelbren kadının gözlerine baktı.

“Aman Tanrım.” diye mırıldandı sessizce. Bill, onun tiksintiyle geri çekilmediğine dikkat etmişti. Bill bunu takdirle karşıladı. Daha önce Spelbren gibi bu işin kurdu olmuş diğer ajanlarla da çalışmıştı ama onlar şimdi bağırsaklarına kadar kusuyor olurlardı.

Bill, Spelbren ile daha önce hiç çalışmamıştı. Spelbren onu Virginia Bürosu’ndan arayıp, bu dava için çağırmıştı. Quentico’daki davranış analiz biriminden birini getirmek Spelbren’in fikriydi. Bu yüzden Bill buradaydı.

İyi hareket, diye düşündü Bill.

Bill, Spelbren’in kendisinden birkaç yıl daha genç olduğunu görebiliyordu ama yine de onda Bill’in hoşuna giden bir yıpranmışlık ve yaşamışlık görüntüsü vardı.

“Kontakt lens takıyor.” diye not aldı Spelbren.

Bill yakından baktı. Spelbren haklıydı. Bu ürkütücü, yapay mavi renkten başını çevirdi. Sabahın bu geç saatlerinde dere soğuktu ama yine de gözler yuvalarının içinde düzleşmişti. Bu durum tam ölüm saatinin tespitini zorlaştıracaktı. Bill’in tek emin olduğu şey, cesedin buraya gecenin herhangi bir anında getirilip dikkatlice yerleştirildiği idi.

Yakınında bir ses duydu.

“Lanet olası Federaller.”

Bill, birkaç metre ileride duran üç yerel polise baktı. Artık sessizce konuşuyorlardı. Dolayısıyla Bill yalnızca o iki kelimeyi duyması gerektiğini anlamıştı. Yakında bulunan Yarnell’den geliyorlardı ve açıkça bunu FBI’nın görmesinden memnun değildiler. Bunun altından kendi başlarına kalkacaklarını düşünüyorlardı.

Mosby Eyalet Parkı’nın korucusu aynı fikirde değildi. Vandalizm, çöp, yasadışı balıkçılık ve avcılıktan daha kötüsüne alışkın değildi ve Yarnell yerlilerinin bu durumla başedemeyeceklerini biliyordu.

Bill, helikopterle yüz milden fazla yolculuk yapmıştı ve ceset kaldırılmadan önce orada olabilmışti. Pilot, korucu ve Spelbren ile buluşacakları yerin koordinatlarını yakındaki tepenin üzerinde, ovanın parçalarında takip etmişti. Korucu onları birkaç mil çamurlu bir yolda götürdükten sonra kenara çektiğinde Bill cinayet alanının izlerini yoldan görebiliyordu. Bu yol dereden aşağıya yalnızca kısa bir kestirmeydi.

Yakında sakın sakın bekleyen polisler olay yerine gitmişlerdi bile. Bill onların gerçekte ne düşündüklerini biliyordu. Bu olayı kendi başlarına çözmek istiyorlardı. Bir çift FBI ajanı, görmek istedikleri son şeydi.

Kusura bakmayın köylüler, diye düşündü Bill. *Sizin işiniz burada bitti.*

“Şerif bunun kaçakçılık işi olduğunu düşünüyor.” dedi Spelbren. “Yanlış düşünüyor.”

“Neden böyle söyledin?” diye sordu Bill. Aslında kendisi yanıtı biliyordu ama Spelbren’in düşünce tarzını öğrenmek istiyordu.

“Bu kadın otuzlu yaşlarında, pek genç sayılmaz.” dedi Spelbren. “Vücudunda çatlaklar var. Demek ki en azından bir çocuk sahibi olmalı. Pek kaçakçılık türü işlerden değil.”

“Haklısın.” dedi Bill.

“Peki ya peruk?”

Bill başını salladı.

“Başındaki saçlar kazınmış.” diye yanıtladı. “Yani peruk her ne için kullanıldıysa, saç rengini değiştirmek için kullanılmamış.”

“Peki gül?” diye sordu Spelbren. “Mesaj?”

Bill incelemeye başladı.

“Ucuz kumaştan yapılmış bir çiçek.” diye yanıtladı. “Şu ucuz dükkanlarda bulabileceğin türden. Araştıracamız ama bir ipucu bulmayacağız.”

Spelbren ona, tamamen etkilenmiş bir biçimde baktı.

Bill bulabilecekleri her şeyin iyi olacağından emindi. Katil çok kasıtlı ve sistemli çalışmıştı. Bu sahne tüm hastalıklı tarzıyla onu sinirlendirerek tam önünde duruyordu.

Yerel polislerin sinir bozucu bir biçimde yaklaştıklarını gördü. Fotoğraflar çekilmişti ve artık ceset her an kaldırılabilirdi.

Bill ayağa kalktı ve bacaklarındaki uyuşmayla içini çekti. Kırklı yaşları onu az da olsa yavaşlatmaya başlamıştı.

“İşkence görmüş.” dedi üzüntüyle içini çekerek. “Tüm şu kesiklere bak. Bazıları yakınlaşıyor.” Başını sertçe salladı. “Birisini boğmadan önce günlerce ona işkence yapmış.”

Spelbren içini çekti.

“Katil bir şeye öfkelenmiş.” dedi Spelbren.

“Hey, buradaki işimiz ne zaman bitecek?” diye bağırdı polislerden biri.

Bill onlara baktı ve ayaklarını sürttüklerini gördü. İki tanesi sessizce homurdanıyordu. Bill burada işlerinin kalmadığını biliyordu ama söylemiyordu. Bu salakların bekleyip meraklanmalarını istiyordu.

Yavaşça döndü ve olay yerine girdi. Burası kendi sessizliğiyle çağıldayan ve pastoral bir yol ile en yakın nehre akan bir derenin olduğu, tamamen çam, sedir ve çalılarla kaplı, sık ormanlık bir alandı. Şimdi bile, yaz ortasında, hava çok sıcak değildi ve ceset kötü bir biçimde çürümemişti. Yine de en iyisi onu buradan hemen alıp Quantico’ya götürmektir. İnceleme ekibi onu henüz hala tazeyken detaylı incelemek isteyebilirlerdi. Adli tıp vagonu, polis arabasının arkasındaki toprak yolda durup bekledi.

Yol, ormanın içinden geçen paralel kamyon tekerleği izlerinden başka bir şey değildi. Katil hemen buraya kadar kesinlikle birlikte gelmişti. Cesedi dar bir patika boyunca kısa bir mesafe taşımış, yerleştirip bırakmıştı. Uzun süre kalamazdı. Olay yeri gözlerden uzak olsa bile korucular burada düzenli olarak devriye geziyordu ve özel araçların geçmeyeceği de garanti edilemezdi. Cesedin bulunmasını istiyordu. Yaptığı işten gurur duyuyordu.

Ve ceset bir çift at binicisi tarafından sabah erken saatlerde bulunmuştu. Korucu, bunların at kiralamış turistler olduğunu söylemişti Bill’e. Arlingtonlu, Yarnell’in hemen dışında yapay bir kovboy çitliğinde kalan tatilcilerdi. Korucu onların şimdi biraz kötü olduklarını söylemişti. Tatilciler kasabadan ayrılmayacaklarını söylediklerinden, Bill onlarla daha sonra konuşmaya karar verdi.

Cesedin bulunduğu yerde, vücudun etrafında kesinlikle hiçbir şey görünmüyordu. Katil çok dikkatli hareket etmişti. Dereden dönerken, ayak izlerinin silinmesi için arkasından bir şey sürüklemişti -bir kürek belki de-. Kasten ya da yanlışlıkla da olsa arkasında bir iz bırakmamıştı. Yoldaki lastik izleri muhtemelen polis arabasına ya da savcının vagonuna aitti.

Bill derin bir nefes aldı.

Kahretsin, diye düşündü. İhtiyacım olduğunda bu Riley nereye kaybolur?

Uzun süreli partneri ve en iyi arkadaşı, son davanın travmasını üzerinden atamadığı için izine ayrılmıştı. Evet, bu çok zor bir tanesiydi. Zamana ihtiyacı vardı ve doğruyu söylemek gerekirse hiç geri dönmeyebilirdi.

Ama Bill'in şimdi ona gerçekten ihtiyacı vardı. O kendisinden akıllıydı ve Bill buna pek aldırmıyordu. Çalışırken onun düşüncesini izlemeyi severdi. Onun bu sahneden uzaklaştırılışını en küçük detayına kadar tasvir etmişti. Şimdiye kadar tüm acı veren ipuçlarıyla onun yüzüne bakıp alay etmişti.

Riley, Bill'in burada göremediği neyi görmüş olabilirdi?

Kendisini çok şaşkın hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Ama bu konuda yapabileceği daha fazla bir şey yoktu.

“Tamam arkadaşlar!” diye seslendi Bill polislere. “Cesedi kaldırabilirsiniz.”

Polisler gülümseyerek birbirlerini kutladılar.

“Sence bunu tekrar yapar mı?” diye sordu Spelbren.

“Eminim yapacak.” dedi Bill.

“Nereden biliyorsun?”

Bill uzun ve derin bir nefes aldı.

“Çünkü onun işini daha önce gördüm.”

Bölüm 2

“Onun için her geçen gün daha da kötüye gitmiş.” dedi Sam Flores, konferans masasının üzerindeki multimedya ekranına başka bir resim yerleştirirken. “İşte onun işini bitirdikten hemen sonra.”

Bill bu kadarını tahmin etmişti ve haklı olmaktan nefret ediyordu.

Büro, cesedi Quantico’daki BAU’ya göndermiş, adli teknisyenler fotoğraflarını çekmiş ve tüm tesler yapılmıştı. Siyah çerçeveli gözlüklü laboratuvar teknisyeni Flores tüyler ürpertici bir slayt gösterisi yaptığında ve BAU konferans salonundaki ekranlar korkunç görünüyordu.

“Ceset bulunmadan ne kadar zaman önce öldürülmüş?” diye sordu Bill.

“Çok uzun değil.” diye yanıtladı Spelbren. “Belki de akşam erken saatlerde.”

Yarnell’den ayrıldıktan sonra Quantico’ya birlikte uçtukları Bill’in yanına oturdu Spelbren. Masanın başında Özel Ajan, takım şefi Brent Meredith oturuyordu. Meredith, kalın çerçeveli gözlükleri, huysuz özellikleri ve ifadesiz yüzüyle korkutucu bir hal sergiliyordu. Ama bu durum Bill için gözdağı olmamıştı. Ortak yönlerinin olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. İkisi de işin kurduyu ve bunun farkındaydılar.

Flores, kurbanın yaralarının yakından çekildiği bir dizi fotoğraf gösterdi.

“Soldaki darbeler erken yara darbeleri.” dedi. “Bunlar daha yeni olanlar. Bazıları kurdele ile boğulmadan bir kaç saat hatta dakika önce açılmış olanlar. Onu esir tuttuğu bir hafta boyunca giderek daha acımasız hale gelmiş. Kadın hala hayattayken yaptığı son şey kolunu kırmak olmuş.”

“Bıçak yaraları bana failin işiymiş gibi görünüyor.” dedi Meredith. “Saldırganlığın biçimine bakarak bir karar vermek gerekirse, muhtemelen erkek. Başka ne var?”

“Kafa derisindeki kısa saçlardan, öldürülmeden bir iki gün önce başının traş edildiğini anlıyoruz.” diye devam etti Flores. “Başındaki peruk diğer ucuz perukların bir araya dikilmesiyle yapılmış. Kontakt lensler muhtemelen posta ile getirilmiş. Ve son bir şey daha,” dedi etrafındakilerin yüzüne çekinceyle bakarak: “Kadının vücudunu vazelinle kaplamış.”

Bill, odadaki gerilimin arttığını hissedebiliyordu.

“Vazelin mi?” diye sordu.

Flores başını salladı.

“Neden?” diye sordu Spelbren.

Flores omuzlarını silktilti.

“Bunu bulmak senin işin.” diye yanıtladı.

Bill, dün ifadelerini aldığı iki turisti düşündü. Gördükleri şey karşısında paniğin sınırları ile korunç bir merak arasında kalmışlar ve hiç yardımları dokunmamıştı. Arlington’da bulunan evlerine geri dönmek için sabırsızlanıyorlardı ve onları tutuklamak için bir sebep yoktu. Her memur tarafından sorguya çekilmişlerdi ve gördükleri hakkında kimseye bir şey söylememeleri konusunda usulüne uygun bir biçimde uyarılmışlardı.

Meredith avuç içlerini üfleyerek her iki elini de masaya koydu.

“İyi iş Flores,” dedi.

Flores bu övgü için minnettar ve biraz da şaşkın görünüyordu. Brent Meredith’ten övgü almaya alışkın değildi.

“Şimdi Ajan Jeffreys,” dedi Meredith ona dönerek: “Bunun sizin eski davanızla ne ilgisi olduğu konusunda bize bilgi verin.”

Bill derin bir nefes alıp sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Altı ay kadar önceydi.” diye başladı. “Aslında tam olarak Aralık ayının on altıydı. Eileen Rogers’in cesedi Daggett yakınlarında bir çiftlikte bulundu. Partnerim Riley Paige ile birlikte teftiş yapmak için çağrıldım. Hava çok soğuktu ve ceset kaskatı donmuştu. Onun orada ne kadar kaldığını söylemek zordu ve tam olarak ne zaman öldüğü hiç tespit edilemedi. Flores, göster onlara.”

Flores slayt gösterisine döndü. Ekran bölündü ve ekrandaki görüntülerin yanı sıra bir dizi yeni görüntü belirdi. İki kurban yan yana gösteriliyordu fotoğraflarda. Bill içini çekti. Bu inanılmazdı. Bedenlerden birinin donmuş olması dışında cesetlerin durumu hemen hemen aynıydı ve yaralar neredeyse aynı yerdedi. Her iki kadının gözleri de aynı iğrenç tarzda geniş bir biçimde dikilmişti.

Bill derin bir nefes aldı. Bu görüntülerle her şeyi yeniden hatırlamıştı. Kaç yıldır polis olduğu önemli değildi, gördüğü her kurban onun içini acıtıyordu.

Bill, “Rogers’ın cesedi bir ağaca dik olarak oturmuş biçimde bulundu.” diye devam etti. Sesi daha sert çıkıyordu. “Mosby Park’taki kadar dikkatlice yerleştirilmemiş. Kontakt lensler ya da vazelin kullanılmamış. Ama geri kalan tüm detaylar neredeyse aynı. Rogers’ın saçları kısa kesilmiş. Kazınmamış. Ama aynı yamalı peruk onda da var. Ayrıca o da pembe kurdele ile boğulmuş ve aynı yapay gül onun önünde de bulundu.”

Bill bir an durdu. Bundan sonra söyleyeceği şeyden nefret ediyordu.

“Paige ve ben bu davayı çözemedik.”

Spelbren ona döndü.

“Sorun neydi?” diye sordu.

“Sorun ne *değildi*?” diye karşı çıktı Bill gereksiz yere. “Bir an bile ara veremezdik. Tanığımız yoktu. Kurbanın ailesi işimize yarayacak tek bir bilgi bile vermedi. Rogers’ın bir düşmanı yoktu, eski kocası yoktu, kızgın bir erkek arkadaşı yoktu. Onun hedef alınması ve öldürülmesi için tek bir iyi neden yoktu. Dolayısıyla dava hemen kapatıldı.”

Bill sessizliğe gömüldü. Kafasının içini karanlık düşünceler doldurmuştu.

“Değil.” dedi Meredith alışılmadık biçimde nazik bir ses tonuyla. “Bu senin hatan değil. Sen yeni bir cinayeti engelleyemezdin.”

Bill bu kibarlıktan memnun kalmıştı ama kendisini cehennem kadar suçlu hissediyordu. Bunu neden daha önce çözememişti? Neden Riley çözememişti? Meslek yaşamı boyunca çok az tökezlemişti.

O sırada Meredith’in telefonu çaldı ve şef telefonu yanıtladı.

Söylediği ilk kelime, “Kahretsin.” oldu.

Bunu birkaç kez tekrarladı. Sonra, “Onun olduğuna emin misin?” dedi. Durdu. “Fidye için arayan oldu mu?”

Sandalyesinden kalkıp, diğer üç adamı orada şaşkın bir sessizlikte bırakıp, konferans salonunun dışına yürüdü. Bir kaç dakika sonra geri döndü. Çökmüş görünüyordu.

“Beyler, artık kriz modundayız.” dedi. “Dünkü kurbanın kimliğini tespit ettik. Adı Reba Frye.”

Bill, sanki midesine yumruk yemiş gibi tıkanıp kaldı. Spelbren’in de şok içinde olduğunu görebiliyordu. Ama Flores şaşkın görünüyordu.

“Kim olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu Flores.

“Kızlık adı Newbrough,” diye yanıtladı Meredith. “Eyalet senatörü Mitch Newbrough’nun, muhtemelen Virginia’nın bir sonraki valisinin kızı.”

Flores derin bir nefes aldı.

“Onun kaybolduğunu duymamıştım.” dedi Spelbren.

“Resmi olarak bildirilmedi.” dedi Meredith. “Babasıyla henüz temasa geçildi. Ve tabii elbette o bunun politik, şahsi ya da her ikisi birden olduğunu düşünüyor. Altı ay önce başka bir kurbanı aynıının olması onu pek ilgilendirmedi.”

Meredith başını salladı.

“Senatör buna çok zor dayanıyor.” diye ekledi. “Basın başımıza üşüşmek üzere. Bunu paçalarımızın tuttuğundan emin olmak için yapacak.”

Bill’in kalbi daraldı. Başının sıkışmış olması hissinden nefret ediyordu. Ama şu anda tam olarak hissettiği buydu.

Odayı kasvetli bir sessizlik sardı.

Sonunda Bill boğazını temizledi.

“Yardıma ihtiyacımız olacak.” dedi.

Meredith ona döndü ve Bill, Meredith’in sert bakışlarıyla karşılaştı. Birden Meredith’in yüzünü üzüntü ve itiraz ifadesi kapladı. Bill’in tam olarak ne düşündüğünü biliyordu.

Açıkça Riley’i geri çağırmayı ima ettiğini bilerek, “O henüz hazır değil.” diye yanıtladı Meredith.

Bill derin bir nefes aldı.

“Bayım,” dedi, “o bu davayı herkesten daha iyi biliyor. Ve ondan daha güçlüsü yok.”

Başka bir duraklamadan sonra Bill geldi ve ne düşündüğünü söyledi.

“Bunu onsuz yapabileceğimizi sanmıyorum. ”

Meredith tamamen hem her yerde hem de burada olmayı dileyerek elindeki kalemi bir deste kağıda birkaç kez vurdu.

“Bu bir hata.” dedi. “Ama eğer ayrı kalırsa bu *sizin* hatanız olur.” Tekrar içini çekti. “Arayın onu.”

Bölüm 3

Kapıyı açan genç kız, onu Bill'in yüzüne kapatacakmış gibi durmuştu. Ama tam aksine, arkasını dönüp, kapıyı açık bırakarak bir kelime bile etmeden uzaklaştı.

Bill içeri girdi.

“Selam April,” dedi otomatik olarak.

Riley'in suratsız, leylek bacaklı, annesi gibi siyah saçları karmakarışık, on dört yaşındaki kızı yanıt vermedi. Üzerinde yalnızca geniş bir tişört olduğu halde köşeyi dönüp kendisini kanepeye bıraktı ve cep telefonu ile kulaklıkları dışındaki her şeyle ilgisini kesti.

Bill ne yapacağını bilemeden orada öylece kaldı. Riley'i aradığında isteksizce de olsa onunla görüşmeyi kabul etmişti. Yoksa fikrini mi değiştirmişti?

Bill sanki ıssız bir evdeymiş gibi etrafına bakındı. Oturma odasında gezinirken tıpkı Riley'in karakteri gibi her şeyin yerli yerinde ve düzenli olduğunu gördü. Oysa tamamen kapalı güneşlikler ve mobilyaların üzerindeki toz tabakası hiç de onun karakterine uygun değildi.

Kitaplıkta, izinli olduğu süre içinde sorunlarından uzaklaşması için ona aldığı bir dizi yepyeni polisiye romanını gördü. Bir tanesinin bile kapağı açılmamıştı.

Bill'in endişeleri arttı. Bu onun tanıdığı Riley değildi. Meredith haklı olabilir miydi? Daha uzun süre izine ihtiyacı var mıydı? Riley daha hazır değilken ona gelmekle hata mı ediyordu? Bill kendini toparlayıp karanlık evin iç kısımlarına doğru ilerledi. Köşeyi döndüğünde Riley'i formika mutfak masasında, üzerinde bornozu, terlikleri ve bir fincan kahve olduğu halde buldu. Riley ona baktı ve Bill onun yüzünde sanki kendisinin geleceğini unmuş gibi bir utanma belirtisi gördü. Ama hemen toparlanarak hafif bir gülümseme ile ayağa kalktı.

Bill ona gidip sarıldı ve o da Bill'e hafifçe sarıldı. Terliklerinin içindeyken boyu Bill'den biraz daha kısaydı. Çok, çok zayıflamıştı ve Bill'in endişeleri daha da arttı.

Masada onun karşısına oturup, incelemeye başladı. Saçları temizdi ama taranmamış gibiydi. Görünüşe bakılırsa bu terlikler gündür ayağındaydı. Yüzü zayıf, çok soluk görünüyordu ve beş hafta önce onu en son gördüğünden beri daha yaşlanmış gibi duruyordu. Bir felaketten çıkmış gibiydi. Çıkmıştı. Bill, son katilin ona neler yaptığını düşünmemeye çalıştı.

Riley bakışlarını ondan kaçırmıştı ve her ikisi de derin bir sessizlikle orada öylece oturuyorlardı. Bill onu canlandırmak, teselli etmek için neler söyleyebileceğini çok iyi biliyordu fakat onun üzgün hali karşısında kendisini tükenmiş hissetti ve tüm kelimeler boğazına düğümlendi. Onu, tıpkı eskiden olduğu gibi güçlü görmek istiyordu.

Bill, sandalyesinin yanında yerde duran yeni cinayet davasıyla ilgili dosyayı hemen sakladı. Şu an bu dosyayı ona gösterip göstermeyeceğinden emin değildi. Buraya geldiği için artık daha çok pişman olmuştu. Riley'in daha çok zamana ihtiyacı olduğu görünüyordu. Açıkçası, onu burada bu şekilde gördükten sonra, uzun süreli partnerinin artık geri dönüp dönmeyeceğinden de pek emin değildi.

“Kahve?” diye sordu Riley. Bill onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu.

Başını salladı. Riley çok kırılıyordu. Bill onu hastanede ziyaret ettiğinde hatta evine de geldiğinde onun için korkmuştu. Katlandığı acı şiddetten, uzun süredir yaşadığı karanlıktan sıyrılıp sıyrılamayacağını merak ediyordu Riley'in. Bunun tam aksine aldığı her davada yenilmez gibi görünürdü. Bu son davada, bu son katilde farklı bir şeyler vardı. Something about this last case, this last killer, was different. Bill, bu adamın bugüne kadar karşılaştıkları en psikopat sapık olduğunu ve konuda daha çok şeyler söylendiğini anlayabiliyordu.

Onu incelerken Bill'e bir şey oldu. Aslında Riley gerçek yaşını gösteriyordu. O da kendisi gibi kırk yaşındaydı ama çalıştıkları günlere geri döndüğünde, canlandırıp birleştirdiğinde, bir kaç yıl daha genç görünüyordu. Siyah saçlarının arasında beyazlar belirmeye başlamıştı. Aslında kendi saçları da beyazlamaya başlamıştı.

Riley kızına seslendi: “April!”

Yanıt yok. Riley, kızı kendisine yanıt verene kadar ses tonunu sürekli yükselterek, ismini defalarca tekrarladı.

“Ne?” diye yanıtladı April tamamen kızgın bir tonda.

“Dersin saat kaçta bugün?”

“Kaçta olduğunu biliyorsun.”

“Sadece söyle tamam mı?”

“Dokuza yirmi kala.”

Riley kaşlarını çattı. Üzgün görünüyordu. Bill’e baktı.

“İngilizceden çuvalladı. Derslerini çok fazla astı. Bundan kurtulması için ona yardım etmeye çalışıyorum.”

Bill, hepsini çok iyi anlamış gibi başını salladı. Ajans yaşamının hepsinin üzerinde olumsuz etkileri vardı ve bundan en büyük zararı aileler görüyordu.

“Üzgünüm.” dedi.

Riley omuz silkti.

“On dört yaşında ve benden nefret ediyor.”

“Bu iyi değil.”

“Ben on dört yaşındayken herkesten nefret ederdim.” dedi. “Sen etmez miydin?”

Bill yanıt vermedi. Riley’in herkesten nefret ettiğini hayal etmek zordu.

“Senin çocukların da o yaşa gelecekler.” dedi Riley. “Şimdi kaç yaşındalar? Unuttum.”

“Sekiz ve on.” diye yanıtladı Bill ve ardından da gülümsedi. “İşleri Maggie götürüyor. April’in yaşına geldiklerinde onların hayatlarında olup olmayacağını bile bilmiyorum.”

Riley başını eğip ona endişe ile baktı. Bill bu sevecen bakışı kaçırdı.

Riley, “Bu kötü değil mi?” dedi.

Bill bu konuyu düşünmek istemiyordu. Uzaklara baktı.

Bir an için ikisi de sessizleştiler.

“Yerde sakladığın şey nedir?” diye sordu Riley.

Bill aşağıya baktı, geri dönüp gülümsedi. Bu durumdayken bile Riley’in gözünden bir şey kaçmıyordu.

Yerdeki zarfı alıp masanın üzerine koyarken, “Bir şey gizlemiyorum.” dedi Bill.

Riley kocaman gülümsedi. Bill’in gerçekten neden burada olduğunu gayet iyi biliyordu. “Göster bana.” dedi ve April’a endişeyle bakarak ekledi, “Hadi dışarı çıkalım. Onun görmesini istemiyorum.”

Riley terliklerini çıkarıp Bill’in önünden yalınayak arka bahçeye yürüdü. Riley buraya taşınmadan çok önce burada olan, yıpranmış ahşap piknik masasına oturdular ve Bill tek ağacın olduğu küçük bahçeye göz attı. Her iki yanda da kütükler vardı. Bu görüntü Bill’e şehirde olduklarını neredeyse unutturmuştu.

Çok izole, diye düşündü.

Bu evin Riley için uygun olduğunu hiç düşünmüyordu. Küçük çiftlik tarzı ev, şehrin on mil dışında, eski ve sıradandı. Ağaçlıklar ve meralara bakan tali yoldaydı. Bu yöresel yaşamın da onun için hiç uygun olduğunu düşünmüyordu. Partilerde gezerken onu hayal etmek zordu. En azından işe tekrar başladığında hala Fredericksburg’a kadar araba ile gelip, oradan Amtrak treni ile Quantico’ya geçebilirdi. Hala çalışabilecekse tabii.

“Elinde ne var, bana göster.” dedi Riley.

Bill raporları ve fotoğrafları masanın üzerine yaydı.

“Daggett davasını hatırlıyor musun?” diye sordu. “Sen haklıydın. Katil doğru değildi.”

Riley’in, fotoğraflara bakarken gözlerinin büyüdüğünü gördü. Rily dosyaları dikkatle incelerken ikisi de sessizliğe büründü. Bill, onun geri dönmesi için buna ihtiyacı mı olduğunu yoksa ters mi tepeceğini merak ediyordu.

Sonunda, “Peki ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Yine sessizlik. Riley başını hala dosyadan kaldırmamıştı.

Sonunda başını kaldırdığında, Bill onun gözlerinden süzülen yaşları görünce çok şaşırıldı. Onun ağladığını daha önce hiç görmemişti. En kötü vakalarda bile, bir cesete yaklaştığında bile... Bu kesinlikle onun tanıdığı Riley değildi. O katil, Riley'e düşündüğünden daha fazlasını yapmış olmalıydı.

Hıçkırma kesti.

“Ben korkuyorum Bill.” dedi. “Çok korkuyorum. Her zaman. Her şeyden.”

Bill, onu böyle görünce içinin cız ettiğini hissetti. Eski Riley'in nereye gittiğini merak etti. Zor zamanlarda bir kaya gibi dayanıklı, kendisinden daha güçlü ve daima güvenebileceği Riley'in nereye gittiğini... Onu, ne kadar özlediğini anlatamıyordu.

“O öldü Riley,” dedi olabildiğince kendinden emin bir ses tonuyla. “Artık sana zarar veremez.”

Riley başını salladı.

“Bunu bilemezsin.”

“Emin ol biliyorum.” diye yanıtladı Bill. “Patlamadan sonra onun bedenini buldular.”

“Bedenin kime ait olduğunu teşhis edemediler.” dedi Riley.

“Sen de biliyorsun, ceset ona aitti.”

Başını öne eğdi ve ağladığı görülmesin diye bir eliyle yüzünü kapadı. Bill masanın karşısından onun diğer elini tuttu.

“Bu yeni bir vaka.” dedi. “Sana olanlarla hiçbir ilgisi yok.”

Riley başını salladı.

“Bu önemli değil.”

Ağlayarak uzandı ve başını geri çevirerek dosyayı ona uzattı.

Başını öne eğip, titreyen ellerle dosyayı ona geri verirken, “Özür dilerim.” dedi ve ekledi, “Sanırım artık gitsen iyi olacak.”

Bill, şaşkınlık ve üzüntü içinde dosyayı geri aldı. Bir milyon yıl geçse de böyle bir sonuç alacağını beklemiyordu.

Bill kendi göyüşlerine engel olmaya çalışarak orada bir süre oturdu. Sonunda kibarca Riley'in elini okşadı, masadan kalktı ve evden çıkmak için kapıya yürüdü. April hala oturma odasında, gölezrini kapamış, müzikle başını sallayarak oturuyordu.

*

Riley, Bill gittikten sonra, piknik masasında ağlayarak oturdu.

İyi olduğumu sanıyordum, diye düşündü.

Bill için gerçekten de iyi olmayı isterdi. Ve buna gerçekten de devam edebileceğini sanmıştı. Mutfakta oturmuş önemsiz konulardan konuşurken her şey yolundaydı. Sonra dışarıya çıktıklarında ve dosyayı gördüğünde de kendisini iyi hissedeceğini düşünmüştü. Aslında iyiden daha fazlasını hissedeceğini sanmıştı. Kendini işin içine dahil etmişti. İşi için duyduğu eski istek geri gelmişti ve yeniden sahalara dönmeyi istemişti. Zeki bir oyunun parçası olan, neredeyse aynı, birbirine çok benzeyen ve çözülmesi gereken bir bulmacaya benzeyen bu cinayetlerde duygularını saklamayı öğreniyordu. Bu çok iyiydi. Terapisti ona eğer isterse işe geri dönebileceğini söylemişti.

Ama sonra birden bu zekice bulmaca gerçek haline, iki masum kadının korku ve acı ile tahmin edilemez sancılar içinde öldüğü bir insanlık trajedisi gerçeğine dönüşmüştü. Sonra birden *Onlar için de benim için olduğu kadar kötü müydü?* diye merak etmeye başlamıştı.

Şimdi bedeni panik ve korku içindeydi. Ve utanç içindeydi. Bill onun ortağı ve en iyi arkadaşıydı. Ona çok şey borçluydu. Son birkaç haftadır kimse onun yanında değilken, Bill onu yalnız bırakmamıştı. Hastanedeyken yanında o olmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. İstedığı son şey, Bill'in, kendisini çaresiz bir duruma düşmüş görmesiydi.

April'in arka kapıdan seslendiğini duydu.

“Anne, yemek yiyelim artık. Yoksa geç kalacağım.”

Birden ona hemen şu yanıtı verme gereği hissetti. “*Kendi kahvaltını kendin hazırla!*”

Ama bu yanıtı vermedi. Uzun zamandır April ile savaşmaktan yorgun düşmüştü. Savaşmayı bıraktı.

Masadan kalktı ve tekrar mutfağa gitti. Kağıt havlu rulosundan bir parça havlu kopararak gözyaşlarını ve burnunu sildi. Yemek yapmaya hazırlandı. Terapistinin sözlerini yeniden anımsamaya çalıştı: Günlük işler bile en azından bir süreliğine çaba göstermeni gerektirecek. İşleri halletmek için her seferinde bebek adımları ile ilerliyordu.

Önce buzdolabından kahvaltılıkları çıkardı. Bir kutu yumurta, bir paket domuz jambonu, bir kavanoz reçel... Çünkü kendisi sevmese bile April reçeli seviyordu. Sonra tavaya altı dilim jambon yerleştirdi ve ocağın üzerine koyarak gazı açtı.

Sarı-mavi alevin parlamasıyla geriye doğru çekildi. Gözlerini kapadı ve her şey yeniden aklına gelmeye başladı.

Riley, bir evin altında, döşeme boşluğundaki dar alanda, eğreti bir kafesin içinde yatıyordu. Gördüğü tek ışık propan bir meşaleydi. Bütün zamanı karanlıkta geçiyordu. Döşemenin altındaki zemin topraktı. Üzerindeki levhalar zorlukla çömeleceği kadar alçaktı.

Adam küçük kapıyı açıp döşeme boşluğuna, Riley’in yanına süzülürken bile her yer karanlıktı. Adamı göremiyordu ama nefes aldığını ve mırıldandığını duyabiliyordu. Adam kafesin kilidini çevirip gürültüyle açtı ve içeri girdi.

Sonra meşaleyi yaktı. Riley bu ışıkta onun acımasız ve çirkin yüzünü görebiliyordu. Bir tabak berbat yemek getirerek onunla alaya başladı. Eğer Riley yemeğe yetişebilirse adam meşaleyi ona değdiriyordu. Riley yanmadan yemek yiyemiyordu...

Gözlerini açtı. Gözleri açıkken görüntüler daha az canlıydı ama anıların akışını durduramıyordu. Bütün vücudu adrenalin ile dolu olduğu halde bir robot gibi kahvaltıyı hazırlamaya devam etti. Kızının sesi yeniden duyulduğunda masayı henüz hazırlamıştı.

“Anne, daha ne kadar var??”

Riley yerinden zıpladı ve elindeki tabak yere düşüp kırıldı.

“Ne oldu?” diye seslendi April onun arkasında belirerek.

“Bir şey yok.” dedi Riley.

Yerdeki pisliği temizledi ve April ile birlikte oturup yerken aralarındaki düşmanlık her zamanki gibi ortaya çıkmıştı. Riley bu döngüyü sona erdirmek, April’a doğrudan ulaşabilmek için *April, ben senin annenim ve seni çok seviyorum* demek istedi. Ama bunu her denediğinde daha da kötü oluyordu. Kızı ondan nefret ediyordu ve o bunun nedenini ya da nasıl sona ereceğini bilmiyordu. “Bugün ne yapacaksın?” diye sordu April’a.

“Ne demek istiyorsun?” diye terslendi April. “Dersim var.”

“Yani dersten sonra...” dedi Riley ses tonunu sakın ve şefkat dolu tutmaya çalışarak. “Ben senin annenim. Bilmek istiyorum. Bu çok normal.”

“Hayatımızda hiçbir şey normal değil.”

Bir süre sessizce yediler.

“Benimle hiç konuşmuyorsun.” dedi Riley.

“Sen de.”

Bu cümle aralarındaki konuşmayı tamamen kesmişti.

Bu doğru, diye düşündü Riley acı acı. April’ın düşündüğünden daha da doğru. Riley ona işinden, vakalarından, esir olduğu günlerden, hastanedeki günlerinden ya da şu an neden izinli olduğundan hiç söz etmemişti. April’ın tek bildiği tüm bu süre boyunca babasının yanında kalmak zorunda olduğuydu ve o, babasından, annesinden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordu. Ama Riley her ne kadar kızına olanları anlatmak istese de, kendisine olanları bilmemesinin onun için daha iyi olacağını düşünmüştü.

Riley giyindi ve April'i okula götürdü. Yol boyunca bir kelime bile konuşmadılar. April arabadan inerken Riley arkasından seslendi: "Saat onda görüşürüz."

April dönüp yürürken annesine isteksizce el salladı.

Riley arabayı yakındaki kafeteryaya doğru sürdü. Bu artık onun için alışıldık olmuştu. Kalabalık içinde zaman geçirmek onun için zor olmaya başlamıştı ve bunu neden yapmak zorunda olduğunu kesinlikle biliyordu. Kafeterya küçüktü ve özellikle sabahları fazla kalabalık olmazdı. Böylece Riley kendisini fazla rahatsız hissetmiyordu.

Orda oturmuş cappuccino içerken Bill'in ricasını anımsadı. Kahretsin ki altı hafta olmuştu.

Bu değişmek zorundaydı. *Kendisi* değişmek zorundaydı. Bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu.

Ama aklına bir fikir geliyordu. Tam olarak nereden başlayacağını biliyordu.

Bölüm 4

Propan meşalenin beyaz alevi Riley'in önünde dalgalanıyordu. Yanmamak için ileri geri gidip gelmek zorundaydı. Işığın parlaklığı gözlerini kör ediyor ve kendisini esir eden adamın yüzünü bile göremiyordu. Meşalenin alevi dönüp dururken havada izler bırakıyor gibiydi.

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Kes şunu!"

Sesi bağtırmaktan kalınlaşmış ve boğuklaşmıştı. Neden nefesini tükettiğini bilmiyordu. Adamın kendisine ölene kadar durmadan işkence edeceğini biliyordu.

Tam o anda adam bir havallı korna çıkarıp onu tam kulağına üfledi.

Bir araba kornası çaldı. Riley geçmişten günümüze dönerek dışarı baktı ve kavşaktaki ışığın yeşile döndüğünü gördü. Arkasında bir dizi araba sıralanmıştı ve hemen gaza bastı.

Riley, avuçlarının içi terleyerek geçmiş bir kenara bıraktı ve kendisine nerede olduğunu anımsattı. Katilin tarifsiz sadizminden kurtulan diğer kadın olan Marie Sayles'i ziyarete gidecekti. Geçmişini anımsayarak korktuğu için kendisine kızdı. Birbuçuk saattir aklı başında araba kullanıyordu ve iyi iş becerdiğini düşünüyordu.

Riley lüks Viktoryan evlerini geçerek Georgetown'a girdi ve Maire'nin kendisine telefonda verdiği adrese giderek kırmızı tuğlalı ve güzel bombeli pencereleri olan bir konağın önüne park etti. Bir süre arabanın içinde oturarak içeri girmek için cesaretini toplamaya çalıştı.

Sonunda arabadan çıktı. Merdivenlerden çıkarken Marie'yi kapıda görünce sevindi. Marie kasvetli ama zarif giyinmişti ve kibarca gülümsemişti. Yüzü yorgun ve bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki halkalardan, Riley onun ağlamış olduğunu kesinlikle anlamıştı. Bu ona sürpriz olmamıştı. İki hafta boyunca görüntülü sohbet ediyorlardı ve birbirlerinden sakladıkları çok az şey vardı.

Sarıldıklarında Riley onun beklediği kadar uzun ve yapılı olmadığını farketti. Topuklu ayakkabıların içinde bile Riley'den kısaydı ve bedeni narin ve incedi. Riley buna şaşırılmıştı. Marie ile pek çok kez konuşmuşlardı ama ilk kez yüzyüze görüşüyorlardı. Marie'nin narinliği tüm bu yaşadıklarından sonra onu daha da cesur gösteriyordu.

Riley, Marie ile yemek odasına ilerlerken tarafını gözden geçirdi. Ev son derece temizdi ve zevkli döşenmişti. Tek başına yaşayan bir kadın için çok renkli bir evdi. Ama Marie tüm perdeleri kapatmış ve ışıkları azaltmıştı. Riley bunu itiraf etmek istemese de kendi evi aklına geliyordu. Marie yemek masasına hafif bir öğlen yemeği hazırlamıştı ve Riley yemek için masaya oturdu. İki de garip bir sessizlik içinde oturuyorlardı ve Riley neden terlediğini anlamıyordu. Marie'yi görmek tüm yaşadıklarını geri getirmişti.

"Eee. . . nasıl hissediyorsun?" diye sordu Marie. "Yeryüzüne çıkmak nasıl?"

Riley gülümsedi. Marie, bugünkü araba yolculuğunun ne hissettirdiğini herkesten daha iyi anlıyordu.

"Oldukça iyi." dedi Riley. "Aslında *son derece* iyi. Kendimi gerçekten yalnızca bir kez kötü hissettim."

Marie çok iyi anladığını gösterir gibi başıyla onayladı.

"Yani, başardın." dedi Marie. "Ve bu çok cesurca."

Cesur, diye düşündü Riley. Kendisini tam olarak böyle tanımlayamazdı. Aktif ajanken belki cesurdu. Acaba yine kendisini böyle tanımlayabilir miydi?

"Sen nasılsın?" diye sordu Riley. "Ne kadar çıktın dışarıya?"

Marie sessizliğe büründü.

"Evden hiç çıkmadın değil mi?" diye sordu Riley.

Marie başını salladı.

Riley öne eğilip Marie'nin bileğine şefkatle dokundu.

“Marie, bunu yapmak zorundasın.” diyerek onu zorladı. “Eğer kendini böyle içeriye hapsetmeye devam edersen bu senin hala onun esiri olduğun anlamına gelecek.”

Marie'nin boğazından boğuk bir hıçkırık sesi geldi.

“Özür dilerim.” dedi Riley.

“Önemli değil. Sen haklısın.”

Riley yemeklerini yerken Marie'yi izledi. Ortalığı uzun bir sessizlik sarmıştı. Riley Marie'nin iyi olduğunu düşünmek istiyordu ama itiraf etmeliydi ki kendisine çok zayıf görünmüştü. Bu, onun kendisi için de korkmasına neden oluyordu. Kendisi de bu kadar kötü mü görünüyordu?

Riley, sessizce Marie'nin tek başına yaşamasının onun için iyi olup olmadığını düşünüyordu. Belki de bir kocası ya da arkadaşı olsa kendisini daha iyi hiseder miydi? Sonra kendisi için de aynı şeyi düşündü. Henüz ikisi için de yanıtın muhtemelen hayır olduğunu düşünüyordu. Her ikisi de sürekli bir ilişki için gereken duygusal çerçeveye sahip değildiler. Bu yalnızca bir dayanak olurdu.

Bir süre sonra, “Sana hiç teşekkür ettim mi?” diye sordu Marie sessizliği bölerek.

Riley gülümsedi. Marie'nin kendisini kurtarmasından söz ettiğini çok iyi biliyordu.

“Bir çok kez.” dedi Riley. “Buna gerek yok. Gerçekten.”

Marie çatalıyla tabağındaki yemeği karıştırdı.

“Hiç özür diledim mi?”

Riley şaşırmıştı. “Özür dilemek mi? Ne için?”

Marie zorlukla konuştu.

“Eğer beni oradan dışarı çıkarmasaydın, yakalanmayabilirdin.”

Riley kibarca Marie'nin elini sıktı.

“Marie, ben yalnızca işimi yapıyordum. Senin hatan olmayan bir şey için kendini suçlu hissetmemelisin. Bunun gibi uğraşman gereken çok şey var.”

Marie kabul ederek başıyla onayladı.

“Yalnızca her gün yataktan kalkmak bile bir başarı.” diye itiraf etti. “Eminim her yeri nasıl da karanlık tuttuğumu farketmişsindir. Her hangi bir parlak ışık bana o meşaleyi anımsatıyor. Televizyon izleyip, müzik bile dinleyemiyorum. Birisinin bana gizlice yaklaşacağından ve benim bunu duymayacağımdan korkuyorum. Her hangi bir ses beni panik yapıyor.”

Marie sessizce ağlamaya başladı.

“Artık dünyaya asla aynı gözle bakmayacağım. Asla. Dışarıda kötülük var, hepimizin etrafında. İnsanların korkunç şeylerle nasıl başa çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanlara tekrar nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum.”

Marie ağlarken Riley ona güven vermek, yanıldığını söylemek istedi. Ama bir yandan da yanıldığından pek emin değildi.

Sonunda Marie ona baktı.

“Bugün buraya neden geldin?” diye sordu sonuca gelerek.

Riley, Marie'nin bu ani çıkışıyla hazırlıksız yakalanmıştı ama açıkçası kendisi de bilmiyordu buraya neden geldiğini.

“Bilmiyorum.” dedi. “Yalnızca seni ziyaret etmek istedim. Nasıl olduğunu görmek istedim.”

Gizemli bir bakışla gözlerini kocaman açarak, “Başka bir şey daha var.” dedi Marie.

Belki de haklı diye düşündü Riley. Riley'in aklına Bill'in yeni davası geldi ve buraya gelmesindeki nedenin bu yeni dava ile kesinlikle ilgili olduğunu anladı. Marie'den ne istiyordu ki? Tavsiye? İzin? Cesaret? Güvence? Bir yandan Marie'nin kendisine çılgın olduğunu söylemesini istiyordu. Böylece rahatlayabilir ve Bill'i unutabilirdi. Ama diğer yanıyla da Marie'nin onu teşvik etmesini istiyordu.

Sonunda Riley derin bir nefes aldı.

“Yeni bir dava var.” dedi. “Aslında yeni sayılmaz. Fakat eski dava hiç ortadan kalkmadı.”

Marie'nin ifadesi gergin ve ciddi görünüyordu.

Riley yutkundu.

“Ve sen buraya bunu yapmayı sormak için mi geldin?” diye sordu Marie.

Riley omuzlarını silkti. Ama aynı zamanda Marie'nin gözlerinde güven ve teşvik aradı. Ve tam o anda buraya neyi bulmak için gelmiş olduğunun farkına vardı.

Ama Marie onu düş kırıklığına uğratarak gözlerini yere indirdi ve yavaşça başını salladı. Riley yanıtı duymak için bekledi ama onun yerine bitmeyen bir sessizlik devam etti. Riley, Marie'nin içinde bazı özel korkuların devam ettiğini farkettiler.

Sessizlik devam ederken Riley daireye göz gezdirdi ve Marie'nin ev telefonunu gördü. Telefonun duvardan kesildiğini görünce şaşırıldı.

“Telefonuna ne oldu?” diye sordu Riley.

Marie tamamen sarsılmış görünüyordu ve Riley hassas bir noktaya değmiş olduğunu farkettiler. “Beni aramaya devam ediyor.” dedi Marie neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir fısıltıyla.

“Kim?”

“Peterson.”

Riley'in kalbi bir an ağzına geldi.

“Peterson öldü.” diye yanıtladı Riley titreyen bir sesle. “Ben o evi yaktım. Adamın cesedini buldular.”

Marie başını salladı.

“Herhangi birinin bedenini bulmuş olabilirler. O ceset onun değildi.”

Riley bir panik dalgası hissetti. Kendi korkularına geri dönmüştü.

“Herkes onun olduğunu söyledi.” dedi Riley.

“Ve sen de buna inandın mı?”

Riley ne diyeceğini bilmiyordu. Şimdi kendi korkularını açmanın zamanı değildi. Muhtemelen Marie sanrılar görüyordu. Ama nasıl olur da Riley kendisinin bile tamamen inanmadığı bir şeye onu ikna edebilirdi?

“Sürekli arıyor.” dedi Marie tekrar. “Arıyor, nefesini duyuruyor ve kapatıyor. Biliyorum arayan o. Yaşiyor. Hala beni taciz ediyor.”

Riley vücuduna soğuk bir korkunun yayıldığını hissettiler.

“Arayan bir telefon sapığı olabilir.” dedi sakin olmaya çalışarak. “Ama bunu bürodan kontrol ettirebilirim. Eğer korkuyorsan sana bir ekip arabası gönderebilirim. Onlar aramaları takip ederler.”

“Hayır!” dedi Marie keskin bir sesle. “Hayır!”

Riley ona şaşırarak baktı.

“Neden?” diye sordu Riley.

Marie, acıklı bir sızlanma gibi, “Onu sinirlendirmek istemiyorum.” dedi.

Riley, boğuluyor ve bir panik atak krizinin yaklaşmakta olduğu hissediyordu. Birden buraya gelmesinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu farkettiler. Bir şey varsa o da kendisini çok kötü hissettiği idi. Bu basık yemek odasında bir an daha oturamazdı.

“Gitmek zorundayım.” dedi. “Üzgünüm. Kızım bekliyor.”

Marie birden şaşkıncu bir güçle, tırnaklarını derisine batırarak Riley'i bileğinden yakaladı.

Dönüp Marie'ye baktığında, buz mavisi gözlerindeki yoğunluk Riley'i dehşete düşürdü. “Davayı al.” dedi Marie.

Riley onun gözlerinde yeni davanın ve Peterson'un birlikte tek olarak bulanıklaştığını görebiliyordu.

“O orospu çocuğunu bul.” diye ekledi. “Ve onu benim için öldür.”

Bölüm 5

Adam kadına doğru kaçamak bakışlarla aralarındaki mesafeyi kısa ama gizli tuttu. Diğer müşteriler gibi görünmek için alışveriş sepetine birkaç parça öteberi koydu. Kendisini kimsenin farketmemesini sağlayabildiği için gururlandı. Kimse ondaki gücü tahmin edemezdi.

Ama sonra birden hiçbir zaman dikkat çekici bir adam olmadığını düşündü. Çocukken neredeyse görünmezdi. İşte sonunda dikkat çekici olmayışını lehine çevirmişti.

Sadece bir iki saniye önce, onun hemen yanında, iki ayak kadar yakınında duruyordu. Kadın şampuan seçimine o kadar dalmıştı ki, kendisini farketmemişti bile.

Aslında onun hakkında çok şey biliyordu. Adının Cindy olduğunu, kocasının bir sanat galerisi olduğunu ve özel bir klinikte çalıştığını biliyordu. Bugün onun tatil günlerinden biriydi. Şu an cep telefonu birisiyle konuşuyordu, muhtemelen kız kardeşiyle. Karşıdaki kişinin söylediği bir şeye gülüyordu. Adam, bütün kızların yaptığı gibi, onun da kendisine gülüp gülmediğini merak ederek müthiş bir öfkeye kapıldı. Kızgınlığı artmıştı.

Cindy, şort, kolsuz bir bluz ve pahalı görünen spor ayakkabılar giymişti. Adam onu arabasının içinden, koşu yaparken, izlemiş, koşusunu bitirip bu dükkana gelene kadar beklemişti. Onun tatil günlerinin bu rutinde olduğunu biliyordu. Alışverişleri eve götürüp bırakır, duş alır ve kocasıyla buluşup akşam yemeğine gitmek için yola çıkardı.

Güzel fiziğini yaptığı egzersilere borçluydu. Otuz yaşından fazla değildi ama bacaklarının derisi yeteri kadar gergin görünmüyordu. Belki de kısa sürede ya da aniden çok fazla kilo kaybetmişti. Şüphesiz bununla gurur duyuyordu.

Kadın birden yakındaki kasaya doğru ilerledi. Bu adam için sürpriz olmuştu bu. Kadın alışverişini her zamankinde erken bitirmişti. Diğer müşterileri neredeyse ittirerek, kasadaki kuyrukta kadının arkasında durmak için aceleyle ilerledi. Bu yüzden kendi kendine kızmıştı.

Kasiyer kadının öteberilerini çıkarırken, adam kadının enerjik koşudan sonra daha da terli ve keskin hale gelen vücut kokusunu duyabilecek kadar yakın durmuştu. Ama bu koku daha sonra yabancılığı ve gizemi ile adamı hayran bırakacak başka bir kokuya karışabilirdi: acının ve korkunun kokusu.

Sinsi takipçi, bir an bu heyecanlı bekleyişle kendisini neşeli ve neredeyse mutluluktan sarhoş gibi hissetti.

Kadın, aldıklarının parasını ödedikten sonra alışveriş sepetiyle otomatik kapılara doğru ilerledi ve çıkıp otoparka girdi.

Adam kendi aldıklarının parasını ödemek için acele etmiyordu. Kadını evine kadar takip etmeyecekti. Zaten oraya gitmişti. Evin içine bile girmişti. Hatta kadının giysilerine bile dokunmuştu. Kadın işten döndüğünde nöbeti tekrar devralabilirdi. *Bu uzun sürmeyecek diye düşündü. Hiç uzun sürmeyecek.*

*

Cindy MacKinnon arabasına bindikten sonra bir süre oturdu. Neden titrediğini bilmiyordu. Süpermarkette, tam arkasında tuhaf bir şey hissetmişti. Bu, takip ediliyor olmanın esrareniz ve akıl dışı hissiydi. Ama bundan daha fazlası vardı. Bunu anlaması biraz zamanını aldı.

Sonunda bunun, birilerinin ona zarar vereceği duygusu olduğunu anladı.

Tir tir titredi. Son birkaç gündür bu his sürekli gelip gidiyordu. Bu duygunun tamamen asılsız olduğunu düşünerek kendisine kızdı. Bu hissin izlerinden kendisini sıyrarak başını salladı. Arabasını çalıştırırken başka şeyler düşünmeye çalıştı ve kızkardeşi Becky ile yaptığı telefon görüşmesini

anımsayıp gülümsedi. Öğleden sonra Cindy kendisini tamamen üç yaşındaki kızının büyük doğum günü partisinin pastasına ve balonlarına verdi.

Bu çok güzel bir gün olmalı diye düşündü.

Bölüm 6

Riley, SUV'un içinde Bill'in yanına oturmuş, Bill Büro'nun cipinin vitesini değiştirip, onu yüksek tepere doğru sürerken, avuç içlerini pantolonuna siliyordu. Bu terlemenin neden olduğunu ve buradayken ne yapacağını bilmiyordu. Altı haftalık izinden sonra bedeninin tepkilerinden kendisinin dokunulmaz olduğunu hissediyordu. Geri dönmek olanaksızdı.

Riley garip bir tedirginlik hissiyle rahatsız oluyordu. Bir saatten fazla süren yol boyunca Bill ve o hiç konuşmamışlardı. İkisinin eski dostlukları, şakacılıkları ve es rarengiz uyumları artık yoktu. Riley, Bill'in kendisinden neden uzaklaştığını bildiğinden emindi. Bunu kabalığından yapmıyordu, üzüntüsünden yapıyordu. Kendisinin işe dönüp dönmemesi konusunda Bill'in de şüpheleri vardı.

Bill'in kendisine son cinayet vakasını gördüğünü söylediği Mosby State Park'a doğru gidiyorlardı. Yolda ilerlerlerken Riley eski profesyonellik duygusuyla etraflarındaki tüm coğrafyayı gözden geçirdi.

O orospu çocuğunu bul ve onu benim için öldür.

Marie'nin kelimeleri onu avlamış, ona güç vermiş ve seçimini basitleştirmişti.

Ama şu an hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildi. Bir tek şey için, Marie'ye üzülmeye engel olamıyordu. Onu babasının evine göndermek, işe dahil olan biri için uygun değildi. Ama bugün Cumartesi'ydi ve Riley cinayet yerini görmek için Pazartesi'ye kadar bekleyemezdi.

Derin sessizlik endişelerini arttırmaya başladı ve çaresizlik içinde konuşma ihtiyacı hissetti. Bir şeyler söylemek için aklını zorladı ve sonunda:

“Bana Maggie ile aranda neler olup bittiğini söyleyecek misin?” dedi.

Bill, yüzünde şaşkın bir bakışla ona döndü. Riley bunun sessizliği bozmasıyla mı yoksa yersiz sorusuyla ilgili olup olmadığını anlayamamıştı. Sebep hangisi olursa olsun, pişman olmuştu bile. Onun kabalığının hoş gitmediğini pek çok kişi söylemişti. Aslında kesinlikle kabalık yapmak istememişti. Yalnızca boşa harcayacak zamanı yoktu.

Bill içini çekti.

“O benim ilişkim olduğunu sanıyor.”

Riley buna çok şaşırılmıştı.

“Ne?”

“İşimle.” dedi Bill acı acı gülerken. “Onu işimle aldattığımı düşünüyorum. *Tüm bunları* ondan daha çok sevdiğimi düşünüyorum. Ona sürekli aptallık etme diyorum. Her neyse, tam olarak bitiremem. Bu benim işim değil zaten.”

Riley başını salladı.

“Tıpkı Ryan'a benziyor. O da biz hala birlikteyken deli gibi kıskanırdı.”

Riley, Bill'e tüm gerçeği söylememişti. Eski kocası onu işinden değil Bill'den kıskanıyordu. Çoğu zaman Ryan'ın bunun için bir sebebi olup olmadığını merak etmişti. Bugünkü münasebetsizliğin dışında yalnızca Bill'in yanında olmaktan dolayı kendisini iyi hissetmişti. Bu duygu yalnızca profesyonelce miydi?

“Umarım bu seyahat boşuna değildir.” dedi Bill. “Cinayet yeri tamamen temizlendi biliyorsun.”

“Biliyorum. Ben yalnızca mekanı kendim görmek istiyorum. Fotoğraflar ve rapolar bana yeterli gelmedi.”

Riley kendini biraz sersemlemiş hissetmeye başlamıştı. Bunun nedeni yükseklere tırmanıyor olmalarından kaynaklanıyordu. Bir şeylerin beklentisinde olmakta vardı. Avuççıkları hala terliyordu.

Araziyi uzaktan görüp ağaçlar kalınlaşmaya başladığında, “Daha ne kadar kaldı?” diye sordu. “Çok değil.”

Birkaç dakika sonra Bill, bir çift sert lastik izi bırakarak beton yola döndü. Araç sarsılarak zıpladı ve sonra sık ağaçlıklara yaklaşık çeyrek mil kala durdu.

Kontağı kapattı ve dönüp Riley'e endişe ile baktı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

Riley, Bill’in ne için endişelendiğinden emindi. Kendisinin sarsıcı esaret günlerini yeniden canlandırmasından korkuyordu. Bunun farklı bir vaka ve başka bir katil olması önemli değildi. Riley başıyla onayladı.

Gerçeği söylediğinden tam emin olmayarak, “Eminim.” dedi.

Riley arabadan indi ve Bill’i çalılık, dar geçitli ağaçlık boyunca takip etti. Yakındaki bir derenin çağıldadığını duydu. Bitki örtüsü kalınlaşmaya başladıkça, geçebilmek için alçak dalları eliyle itmek zorundaydı ve yapışkan küçük uzantılar pantolonunun paçalarına tırmanmaya başlamıştı. Onları bacaklarından toplamak düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Sonunda Bill ile birlikte derenin kenarına çıktılar. Riley bu noktanın güzelliğine hemen vuruldu. Öğlen güneşi yaprakların arasından süzülüyor, suyun üzerindeki yuvarlak dalgalarda sürekli değişen renklerde ışıyordu. Derenin sürekli çağıldayan sesi huzur veriyordu. Burasının korkunç bir suç mahalli olduğunu düşünmek tuhaftı.

Geniş, düz bir kayaya doğru Riley’i götürerek, “O tam olarak burada bulundu.” dedi Bill.

Oraya vardıklarında Riley etrafına baktı ve derin bir nefes aldı. Evet, buraya gelmekle doğru yapmıştı. Böyle hissetmeye başlamıştı.

“Resimler?” diye sordu Riley.

Kayanın üzerinde duran Bill’in yanına çömeldi ve Reba Frye’nin cesedi bulunduktan hemen sonra çekilen bir dosya dolusu fotoğrafı incelemeye başladılar. Diğer dosya, raporlar ve altı ay önce kendisi ile Bill’in incelediği ve çözmekte başarısız oldukları cinayetin fotoğraflarıyla doluydu.

Bu fotoğraflar ilk cinayetin anılarını tazelemişti. Bu durum onun doğruca Daggett yakınlarındaki o kırsal bölgeye taşınmasına neden olmuştu. Riley, Roger’ın bir ağaca karşı nasıl aynı tavrı sergilediğini görmüştü.

“Eski davamıza çok benziyor.” dedi Riley. “İki kadın da otuzlu yaşlarındalar. İkisinin de küçük çocukları var. Bu onun yönteminin bir parçası gibi görünüyor. Bunu annelere yapıyor. Bu iki anne ya da çocukları arasında bir bağlantı olup olmadığını anlamak için ebeveynlik gruplarını araştırmamız gerekiyor.”

“Bunun için birini görevlendireceğim.” dedi Bill. Notlarını alıyordu.

Riley raporları ve fotoğrafları incelemeye ve cinayet yeri ile karşılaştırmaya devam ediyordu.

“Aynı boğma yöntemi, pembe kurdele ile.” dedi. “Başka bir peruk ve beden önünde aynı tip yapma gül.”

Riley iki fotoğrafı yanyana tuttu.

“Gözleri de açık kalması için dikilmiş.” dedi. “Eğer doğru anımsıyorsam, teknisyenler Rogers’ın gözlerinin öldükten sonra dikildiğini bulmuşlardı. Frye’inkiler de öyle mi?”

“Evet. Bahse girerim öldükten sonra da kendisini izlemelerini istemiş.”

Riley birden sırtının ürperdiğini hissetti. Bu duyguyu neredeyse unutmuştu. Ne zaman bir davayı başarmaya ve anlamaya başlasa böyle hissediyordu. Cesareten mi yoksa dehşetten mi böyle hissettiğini anlayamıyordu

“Hayır.” dedi. “Öyle değil. Kadınların kendisini görmesi onun umurunda değil.”

“Öyleyse bunu neden yapıyor?”

Riley yanıt veremedi. Kafasına düşünceler üşüşüyordu. Canlanmıştı. Ama henüz bunu kendisi için bile kelimelere dökmeye hazır değildi.

Kayanın üzerine iki tane fotoğraf koyarak detayları Bill’e gösterdi.

“Bunlar tam olarak aynı *değil*.” dedi. “Bu ceset Daggett’teki kadar dikkatli yerleştirilmemiş. O cesedi hala katyken taşımaya çalışmış. Bence bu kez ceseti buraya henüz beden katılmasından getirmiş. Öyle olmasaydı onu böyle yerleştiremezdi.”

Cümlesini “güzlerce” diyerek bitirme isteğini bastırmıştı. Sonra birden, esir alınıp işkence görmeden önce, iş başındayken bu kelimeyi kullanmaya alışkındı. Evet, eskiden olanların etkisi geri

geliyor ve aynı karanlık takıntının içinde yeniden büyümeye başladığını hissediyordu. Çok yakında geri dönüş olmayabilirdi.

Ama bu iyi miydi yoksa kötü mü?

“Frye’nin gözlerindeki ne?” diye sordu fotoğrafı göstererek. “Bu mavi doğal görünmüyor.”

“Kontakt lensler.” diye yanıtladı Bill.

Riley’in sırtındaki ürperme artmıştı. Eileen Rogers’ın cesedinde lensler yoktu. Bu önemli bir fark.

“Peki cildindeki bu parlaklık nedir?” diye sordu.

“Vazelin.” dedi Bill.

Diğer bir önemli fark. Düşüncelerinin nefes kesici bir hızla yerine oturduğunu anlıyordu. “Adli tıp perukta bir şey buldu mu?” diye sordu Bill.

“Parça parça ucuz perukların birleştirilmesinden başka henüz bir şey bulmadı.”

Riley gittikçe heyecanlanıyordu. Son cinayette katil basit, tek parça bir peruk kullanmıştı, parça parça birleştirilmiş bir tane değil. Tıpkı gül gibi o kadar ucuzdu ki adli tıp inceleme yapamamıştı. Riley, bulmacanın parçalarının bir araya geldiğini hissediyordu. Tümü ortaya çıkmamıştı ama büyük bir kısmı oluşmuştu.

“Adli tıp bu peruk hakkında ne yapmayı düşünüyor?” diye sordu Riley.

“Geçen seferkinin aynısını: Lifleri araştırıp, saç ürünleri satan mağazalarda arayacaklar.”

Kendi sesinin şiddetinden ürkerek: “Zamanlarını boşa harcıyorlar.” dedi Riley. Bill ona baktı. Belli ki hazırlıksız yakalanmıştı.

“Neden?”

Riley, Bill’den bir iki adım öncesini düşündüğünde hissettiği benzer sabırsızlık duygusunu hissediyordu.

“Bize göstermek istediği fotoğrafa bak. Mavi lensler gözleri doğal değilmiş gibi gösteriyor. Göz kapakları dikilmiş. Böylece gözler kocaman açık kalıyor. Vücut desteklenmiş, bacaklar sapıkça iki yana açılmış. Cildin plastik gibi görünmesi için vazelin sürülmüş. Peruk, insan peruklarından değil *oyuncak* bebeklerin peruklarından parçalanarak yapılmış. Her iki kurbanın da ekrandaki çıplak *bebekler* gibi görünmesini istedi.”

Bill, “Aman Tanrım.” dedi hararetle notlarını alırken. “Neden bunu Daggett’e son kez geri geldiğimizde görmedik?”

Riley için yanıt o kadar açıktı ki sabırsızlanıyordu.

“Katil henüz bu işte yeteri kadar iyi değil.” dedi. “Mesajı nasıl göndereceği üzerinde çalışıyor hala. Devam ettikçe öğreniyor.”

Bill not defterinden başını kaldırıp ona hayranlıkla baktı.

“Kahretsin, seni özlemişim.”

Riley her ne kadar bu iltifattan memnun olsa da daha büyük bir gerçeğin yolda olduğunu anlıyordu. Ve yılların tecrübesine dayanarak biliyordu ki bunda bir zorlama yoktu. Yalnızca gevşemişti ve gelmesine izin vermişti. Sessizce kayanın üzerine çömeldi ve olmasını bekledi. Boş boş beklerken pantolonunun paçasına yapışan çöpleri topladı.

Ne kötü bir can sıkıntısı, diye düşündü.

Birden gözleri ayaklarının altındaki taşa takıldı. Orada bazısı tüm, bazısı parçalara ayrılmış çöpler, kendi topladıklarının ortasında duruyorlardı.

Sesi heyecandan titreyerek, “Bill,” dedi, “cesedi bulduğunuzda bu çöpler burada mıydı?”

Bill omuzlarını silkti. “Bilmiyorum.”

Elleri heyecandan her zamankinden fazla titrerken, bir dizi fotoğraf alarak, içlerinde cesedin önden görünüşünü gösteren bir resim aradı. Orada, gülün etrafındaki açık bacakların arasında bir grup küçük karaltı vardı. Bunlar çöplerdi, kendi bulduklarının tıpatıp aynısı çöpler. Ama hiç kimse

onların önemli olduğunu düşünmemişti. Kimse onların daha net, daha yakın fotoğrafını çekmeyi düşünmemişti. Hatta cinayet yeri temizlenirken kimse onları kaldırmayı gerekli görmemişti.

Riley gözlerini kapatarak tüm hayal gücünü çalıştırdı. Kendisini sersemlemiş hissediyor, başı dönüyordu. Bu çok iyi bildiği bir histi. Bu uçuruma düşme, korkunç siyah bir boşluğa, katilin kötü zihnine girme hissiydi. Onun ayakkabılarını giymiş, onun deneyimlerinin içine girmişti. Burası çok tehlikeli ve korkunç bir yerdi. Ama Riley'in ait olduğu yerdi. En azından şimdilik... Onu kucakladı.

Katilin, yakalanmayacağından emin olarak, hiç acele etmeden bedeni geçitten aşağıya, nehre sürükleyişini hissetti. Mırıldanmakta ya da ıslık çalmakta iyi olmalıydı. Katilin, cesedi kayaya yerleştirdiği andaki sakinliğini, sanatını ve becerisini hissetti.

Ve onun gözündeki tüyler ürpertici tabloyu görebiliyordu. Katilin işini iyi yapmaktan duyduğu derin başarı duygusunu -bir davayı çözdüğünde kendisinin hep yaşadığı başarmanın sıcak duygusunu-hissetti. Katil, kendi işine hayran olmak için bu kayanın üzerine çökmüş, bir an (ya da istediği kadar) durmuştu.

Ve pantolonunun bacaklarındaki çöpleri koparıp atmıştı. Bunun için zaman harcamıştı. Özgür ve temiz olmak için beklemek onu rahatsız etmemişti. Ve Riley neredeyse katilin sesli söylediği kendi kelimelerini duyabiliyordu.

“Ne kötü bir can sıkıntısı.”

Evet, çöpleri temizlemek için zaman harcamıştı.

Riley içini çekti ve gözlerini açıp kapadı. Çöpler elindeyken, onların ne kadar yapışkan ve dikenlerinin de kanatacak kadar keskin olduklarını farketti.

“Bu çöpleri toplayalım.” dedi. “Küçük de olsa DNA bulabiliriz.”

Bill'in gözleri büyüdü. Ağzı emniyetli, kilitlenebilen bir poşet ve cımbız aldı. Çalışırken aklı çok hızlı işliyordu. Henüz bitmiş değildi.

“Başından beri yanıldık.” dedi Riley. “Bu onun ikinci cinayeti değil. Üçüncü cinayeti.”

Bill durdu ve ona şaşırarak baktı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Riley, titremesini kontrol etmeye çalışırken bütün bedeni kasılıyordu.

“Çok ilerlemiş. Çıraklık dönemi bitmiş. Artık bir profesyonel o. Artık kendini aşıyor. İşini seviyor. Hayır, bu onun en az üçüncü cinayeti.”

Riley'in boğazı düğümlenmiş ve yutkunmakta zorluk çekiyordu.

“Ve bir sonraki için fazla zaman kalmamış.”

Bölüm 7

Bill kendisini gerçek olmayan bir mavi göz denizinde buldu. Genellikle davalarıyla ilgili kabus görmezdi. Şu an da onlardan biri değildi ama kesinlikle onlardan biri gibiydi. İşte burada, oyuncak bebek mağazasında, her tarafta sonuna kadar açık, parlak ve dikkat çekici, küçük mavi gözler vardı.

Üstelik bebeklerin sürekli gülümseyen yakut rengi kırmızı dudakları da rahatsız ediciydi. Özenle taranmış yapay ve sert saçlar çok katı ve hareketsizdi. Bütün bu detayları bir araya getirdiğinde

Bill, katilin kurbanlarını elinden geldiğince yapma bebeklere benzetme niyetini nasıl anlayamadığını merak etti. Aradaki bağlantıyı Riley kurmuştu.

Geride döndüğü için şükürler olsun Allah'ım, diye düşündü.

Bill hala onun için endişelenmekten kendini alamıyordu. Mosby Park'ta gösterdiği başarıya hayran kalmıştı. Ama sonrasında onu eve bırakırken Riley yorgun ve morali bozuk görünüyordu. Tüm yol boyunca çok az konuşmuştu. Hatta bu bile onun için çok fazlaydı.

Yine de Bill, Riley'in şu an burada olmasını istemişti. Daha çok yeri daha çabuk tarayabilmek için ayrılarak araştırma yapmaya Riley karar vermişti. Bill buna karşı çıkamazdı. Riley, kendisi altı ay önce baktıkları suç alanına bakarken Bill'den oyuncak bebek satılan dükkanlarına gitmesini istemişti.

Bill etrafına bakıp kafasının içinde Riley'in bu dükkanda olsa ne yapacağını merak etti. Bu mağaza bugün ziyaret etiklerinin içinde en lüks olanıydı. Capital Beltway'in kenarındaki bu mağazayı muhtemelen Kuzey Virjinya civarından pek çok zengin müşteri ziyaret ediyordu.

Etrafı dolaşarak kolaçan etti. Gözüne küçük bir kız takıldı. Dağınık gülümsemesi ve solgun teniyle ona özellikle son kurbanı anımsatmıştı. Üstelik yakasında, manşetlerinde ve eteklerinde bir sürü dantel olan pembe bir elbiseyle, rahatsız edici bir şekilde kurban ile neredeyse aynı pozisyonda oturuyordu.

Bill aniden sağ tarafından bir ses duydu.

“Sanırım yanlış bölüme bakıyorsunuz.”

Bill döndü ve karşısında, yüzünde sıcak bir gülümseme ile şişman, kısa boylu bir kadın gördü. Kadın hakkında bir şeyler anında buradan onun sorumlu olduğunu söylüyordu.

“Neden böyle söylediniz?” diye sordu Bill.

Kadın güldü.

“Çünkü kızlarınız yok. Kızı olmayan bir adamı bir mil öteden tanıyabilirim. Bunun nasıl olduğunu sormayın, bir tür içgüdü sanırım.”

Bill kadının düşüncelerinden derinden etkilenmişti.

Kadın Bill'e elini uzattı.

“Ruth Behnke.” dedi.

Bill kadının elini sıktı.

“Bill Jeffreys. Burası sizin mağazanız sanırım.”

Kadın yine güldü.

“Sizin de bazı içgüdüleriniz olduğunu görüyorum.” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ama oğullarınız *var* öyle değil mi? Bahse girerim üç taneler.”

Bill gülümsedi. Kadının önsezileri oldukça kuvvetliydi. Bu kadınla Riley'in iyi anlaşacaklarını düşünüyordu.

“İki.” diye yanıtladı. “Ama çok yaklaştınız.”

Kadın gülümsedi.

“Kaç yaşındalar?” diye sordu.

“Sekiz ve on.”

Kadın etrafına bakındı.

“Burada onlara göre birşeyler olup olmadığını bilmiyorum. Ah, aslında, bir sonraki bölümde birkaç tane değişik oyuncak asker olacak. Ama artık oğlanlar bu tür şeylerle ilgilenmiyorlar değil mi? Hep video oyunları oynuyorlar. Ve şiddet dolu olanları seviyorlar.

“Korkarım öyle.”

Kadın anlamaya çalışır gibi ona baktı.

“Buraya oyuncak bebek almaya gelmediniz öyle değil mi?” diye sordu.

Bill gülümsedi ve başını salladı.

“Haklısınız.” diye yanıtladı.

“Polis misiniz acaba?” diye sordu kadın.

Bill hafifçe gülümseyerek rozetini çıkardı.

“Tam değil ama iyi tahmindir.”

“Aman tanrım!” dedi kadın endişeyle. “FBI benim küçük işyerimden ne istiyor olabilir? Yoksa bir takım listelerin içinde mi adım?”

“Bir bakıma.” dedi Bill. “Ama endişelenecek bir durum yok. Dükkanınız, bu bölgede araştırma yaptığımız, antika ve koleksiyon olarak toplanan oyuncak bebekleri satan diğer dükkanların içinde yer alıyor.”

Aslında Bill tam olarak *ne* aradığını bilmiyordu. Riley, katilin bu dükkanlara sık sık gittiğini ya da en azından ziyaret ettiğini düşünerek bunlardan bir kısmının kontrol edilmesini önermişti. Bill, Riley’in ne beklediğini bilmiyordu. Katilin burada kendisini beklediğini mi sanıyordu? Ya da çalışanlardan birinin katili görmüş olduğunu mu düşünüyordu?

Bundan süpheliydi. Onu görmüş olsalar bile, bir katil olduğunu anladıklarını sanmıyordu. Muhtemelen buraya gelen erkeklerin tümü ürperticiydiler. Daha çok Riley onun katilin zihnine girmesini, dünyaya onun gözleriyle bakmasını istiyordu. Eğer öyleyse Bill onu hayal kırıklığına uğratacağını anlıyordu. Onun zihni Riley gibi çalışmıyordu ya da katilin zihnine onun kadar kolay girebilecek yeteneğe sahip değildi.

Ona Riley ağız arıyormuş gibi geliyordu. Arama yaptıkları alan içerisinde onlarca oyuncak bebek satan dükkan vardı. Belki de adli tıbbın oyuncak üreticilerini araştırmaya devam etmesi daha iyi olacak diye düşündü Bill. Gerçi şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

“Bunun ne tür bir dava olduğunu sorabilir miyim?” dedi Ruth. “Ama belki de sormamalıyım.”

“Hayır.” dedi Bill. “Sormamalısınız.”

Dava artık bir sır değildi. Senatör Newbrough’nun adamları bir basın açıklaması yaptıktan sonra dava bir sır değildi. Medya artık bu haberlere doymuştu. Her zamanki gibi büro yanlış gelen telefon ihbarları ve tuhaf internet teorileri nedeniyle işkence çekiyordu. Her şey tam bir ısıdıraptı.

Ama neden bunu kadına anlatmalıydı ki? Kadın çok kibar görünüyordu. Mağazası o kadar temiz ve düzgündü ki, oyuncak bebeklere takıntısı olan bir seri katil gibi gaddar ve şok edici bir şeyle onu üzmemek istemiyordu Bill.

Hala öğrenmek istediği bir şey vardı Bill’in.

“Söyler misiniz?” dedi Bill. “Yetişkinler için ne kadar satış yapıyorsunuz? Yani çocuğu olmayan gençler için?”

“Oh, satışlarımızın çoğunu onlara yapıyorum. Koleksiyonculara.”

Bu Bill’in ilgisini çekmişti. Bunu hiç tahmin etmemişti.

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Kadın tuhaf ve soğuk bir biçimde gülümsedikten sonra yumuşak bir ses tonuyla:

“Çünkü insanlar ölüyor Bill Jeffreys.” dedi.

Bill şimdi tamamen ürkmüştü.

“Efendim?” dedi.

“Yaşımız ilerledikçe insanları *kaybediyoruz*. Arkadaşlarımız ve sevdiklerimiz ölüyor. Üzülüyoruz. Bebekler zamanı bizim için durduruyorlar. Üzüntülerimizi unutmamızı sağlıyorlar. Bizi

teselli ediyor ve rahatlatıyorlar. Etrafınıza bakın. Neredeyse yüz yıllık bebeklerim var ve çoğu daha yepyeni duruyor. En azından bazıları için aradaki farkı söyleyemezsiniz bile. Onlar yaşlanmıyorlar.”

Bill etrafına baktı ve tüm bu yüzyıllık bakışlardan ürpererek bu bebeklerin kaç kişiyi yaşlandırdıklarını düşündü. Onların nelere tanık olduklarını merak etti: aşk, öfke, nefret, üzüntü, şiddet. Ve hala onlar gözlerindeki boş ifadeyle kendisine bakıyorlardı. Onlar Bill’e hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

İnsanlar *yaşlanır*, diye düşündü. Kendisinin yaptığı gibi, dünyaya doğuştan gelen tüm karanlık ve korku gibi, yaşlanır, buruşur ve beyazlarlar. Tüm bunlarla eğer hala aynı görünüyor olsaydı bu günah olurdu. Cinayet sahneleri onun içine sanki canlı bir şey gibi işlemişti ve artık daha fazla genç kalmak istemiyordu.

Sonunda Bill, “Onlar zayen hayatta değiller.” dedi.

Ruth’un gülümseyişi mayhoşlaşmış neredeyse acı bir hal almıştı.

“Bu gerçekten doğru mu Bill? Müşterilerimin çoğu böyle olmadığını düşünüyor. Ben de böyle olduğundan emin değilim.”

Ortalığı tuhaf bir sessizlik kapladı. Kadının kıkırdaması bu seesizliği böldü. Ruth, Bill’e her yerinde oyuncak bebek resimleri olan renkli bir broşür uzattı.

“Bu arada bir kongre için yakında Washington’a gidiyorum. Belki siz de gelmek istersiniz. Belki de araştırdığınız şey her neyse, size bir takım fikirler verebilir bu konferans.”

Bill ona teşekkür edip, konferans hakkındaki önerisinden memnun kalarak dükkandan ayrıldı. Riley’in de kendisiyle geleceğini umuyordu. Bill, Riley’in bu öğleden sonra Senatör Newbrough ve karısıyla görüşmeye gitmesi gerektiğini hatırladı. Bu görüşme yalnızca senatörün önemli bilgiler verebileceğinden dolayı değil, ayrıca diplomatik yönüyle de önemliydi. Newbrough büro için işleri gerçekten de çok zorlaştırıyordu. Riley, ellerinden geleni yaptıklarına onu ikna etmek için aracılık ediyordu.

Ama Riley bunu gerçekten gösterecek mi? diye merak ediyordu Bill.

Bundan emin olamaması gerçekten çok tuhaf görünüyordu. Bundan altı ay önce Riley, hayatında güvenilir olan tek şeydi. Hayatı boyunca ona güvenmişti. Ama son dönemdeki acıları onu tedirgin etmişti.

Bundan başka, onu çok özlemişti. Bazen onun civa gibi zihninden gözü korktuğu gibi bu tür işlerde ona ihtiyacı vardı. Son altı hafta boyunca onun arkadaşlığına ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Ya da daha derinine, bundan daha fazlasına mı?

Bölüm 8

Riley, iki şeritli oto yolda enerji içeceğini yudumlayarak ilerliyordu. Güneşli ve sıcak bir Pazar sabahıydı. Arabanın pencereleri açıktı ve yeni balyalanmış samanların kokusu havaya yayılıyordu. Etraftaki küçük meralarda sığırlar birer nokta gibi görünüyordu ve vadinin her iki yanı dağlarla çevrelenmişti. Dışarıdaki görüntüden hoşlanmıştı.

Fakat kendisini iyi hissetmek için buraya gelmediğini hatırladı. Yapması gereken bazı önemli işler vardı. Riley eskimiş bir çakıl yola girdi ve bir-iki dakika sonra kavşağa ulaştı. Milli parka döndü. Kısa bir mesafe gittikten sonra arabayı yolun eğimli kısmında durdurdu.

Arabadan çıktı ve kuzeydoğu köşesinde uzun bir meşe ağacının olduğu açık alan boyunca yürüdü.

Yer burasıydı. Burası Eileen Rogers'ın cesedinin bulunduğu, vücudunun beceriksizce bu ağaca dayandırıldığı yerd. Bill ve o altı ay önce buradaydılar. Riley sahneyi kafasında tekrar canlandırmaya başladı.

En büyük fark havanın durumuydu. Geriye Aralık ayının ortalarına döndü. Dondurucu bir soğuk vardı. Yerleri ince bir kar tabakası kaplamıştı.

Geriye dön, dedi kendi kendine. Geriye dön ve hisset.

Yakıcı soğğun nefes borusundan geçişini hissedene kadar derin derin nefes alıp verdi. Her nefesinden sonra oluşan buhar kümelerini görebiliyordu.

Çıplak ceset neredeyse donmuştu. Bedende oluşan yaraların hangisinin bıçak darbesinden hangisinin dondurucu soğuktan oluşan çizikler olduğunu söylemek kolay değildi.

Riley, sahneye geri dönerek en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalıştı. Peruk. Boyalı gülücük. Dikilerek açık bırakılmış gözler. Cesedin sonuna kadar açılmış iki bacağı arasında, karın üzerinde duran yapay gül.

Kafasındaki resim artık son derece canlıydı. Şimdi, dün yaptığı şeyi yapmak zorundaydı: Katilin deneyimini hissetmeliydi.

Bir kez daha gözlerini kapattı, gevşedi ve kendini boşluğa bıraktı. Katilin zihnine girerken sersemlik ve baş dönmesi ile karşılaştı. Kısa bir süre sonra onunlaydı, onun içindeydi, tam olarak onun gördüklerini görüyor, hissettiklerini hissediyordu.

Gece burada kendinden emin bir biçimde araba sürüyordu. Tekerleklerin altındaki buz yüzünden yola endişeyle bakıyordu. Kontrolünü kaybederse ne olurdu? Bir hendeğe mi yuvarlanırdı? Bagajda bir ceset taşıyordu. Yakalanacağından emindi. Arabayı dikkatli kullanması gerekiyordu. Bu ikinci cinayetinin ilkinden kolay olacağını umuyor ama yine de endişeleniyordu.

Arabayı tam burada durdurdu. Kadının zaten çıplak olan bedenini (Riley böyle tahmin etmişti) açığa sürükledi. Fakat ceset ölüm sonrası sertleşmesine uğramıştı. Katil bunu hesabetmemişti. Daha da kötüsü arabanın farlarını ağaca çevirmiş olduğu halde hiç bir şey göremiyordu. Gece çok karanlıktı. Bir dahaki sefere bu işi eğer mümkünse gündüz yapmayı aklına kazıdı.

Bedeni ağaca doğru sürükledi ve daha önceden planladığı poza soktu. Çok iyi olmamıştı. Ölüm katılığı yüzünden kadının başı sola eğik kalmıştı. Kadının başını tutup çevirdi. Boynunu kırmasına rağmen hala düzgün durmasını sağlayamıyordu.

Peki bacakları nasıl düzgünce açacaktı? Bacaklardan biri fena halde eğiydi. Arabasından levveyi alıp uyluk kemiğini ve dizini kırmaktan başka çaresi yoktu. Sonra bacağı istediği gibi çevirdi ama memnun kalmamıştı.

Son olarak görevini iyi yaparak pembe kurdeleyi boynuna sardı, peruğu başına koydu ve gülü karın üzerine yerleştirdi. Sonra arabasına binip gitti. Hayal kırıklığına ve umutsuzluğa uğramıştı. Üstelik korkmuştu. Sakarlığı yüzünden acaba arkasında önemli bir delil bırakmış mıydı? Her hareketini sürekli olarak kafasında tekrarladı durdu ama emin olamıyordu.

Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağını biliyordu. Daha iyisini yapacağına dair kendi kendine söz verdi.

Riley gözlerini açtı. Katilin varlığının uzaklaşmasına izin verdi. Şimdi kendinden memnundu. Bunalmasına ve sarsılmasına izin vermemişti ve bazı önemli görüşler elde etmişti. Katilin kendi sanatını nasıl öğrendiğini anlamıştı.

Riley yalnızca katilin ilk cinayetiyle ilgili bir şey -herhangi bir şey- bilmek istiyordu. Katilin, önceden bir cinayet işlediğinden, her zamankinden daha çok emindi. Bu bir acemi işiydi ama yeni başlanılan bir iş değildi.

Riley arkasını dönüp arabasına yürümek üzereyken gözüne ağaçta bir şey takıldı. Başının tam üzerindeki ağaç yarığından dışarı çıkan sarı bir çizikti bu.

Ağacın diğer tarafına yürüdü ve baktı.

“Buraya geri gelmiş!” Riley seslice iç çekti. Bütün bedeni ürperdi ve endişeyle etrafına bakındı. Yakınlarda kimse görünmüyordu.

Katilin, kurbanına verdiği poza sokulmuş, çıplak ve sarı saçlı oyuncak bir bebek, yerleştirildiği ağacın dalından ona bakıyordu.

Uzun süredir orada olamazdı. En çok üç dört gün... Rüzgar tarafından savrulmamış ya da yağmurdan ıslanıp pisenlenmemişti. Katil, Reba Frye cinayetine hazırlanırken buraya gelmişti. Riley’de yaptığı gibi, buraya işini yansıtmak ve hataları üzerinde ciddi olarak çalışmak için gelmişti.

Riley, cep telefonuyla fotoğraflar çekti. Bunları hemen Büro’ya göndermeliydi.

Onun bebeği neden bıraktığını biliyordu.

Bunun geçmişteki hatalarının bir özürü olduğunu farkettti.

Ayrıca daha iyi bir iş için geri geleceğinin sözüydü.

Bölüm 9

Riley, Senatör Mitch Newbrough'un malikanesine doğru yol aldı. Yaklaştıkça, içine bir ürperti çökmeye başladı. Malikane, uzun, üç şeritli bir yolun bitiminde, görkemli ve resmi; ama bir o kadar da ürkütücü bir görünüme sahipti. Riley'e göre bu tarz zengin ve güçlü kişilerle anlaşmak, alt sınıfta bulunan yerli halkla anlaşmaktan çok daha zordu.

Arabayı durdurup, taş malikanenin önünde bulunan daire biçimindeki alana park etti. Evet, bu aile gerçekten çok zengindi.

Arabasından inip, gösterişli giriş kapısına doğru yürüdü. Zili çaldı. 30 yaşlarında, oldukça düzgün giyimli bir bey Riley'i karşıladı.

“Benim adım, Robert.” dedi. “Senatör'ün oğluyum. Siz de Özel Ajan Riley olmalısınız. İçeri girin. Annem ve babam sizi bekliyor.”

Robert Newbrough, Riley'e yolu gösterdi. Riley, bir kez daha şatafatlı evlerden nefret ettiğini fark etti. Newbrough'ların evi ise o evlerin çoğuna nazaran çok daha büyüktü. Öyle ki Bay ve Bayan Newbrough'un bulunduğu odaya gitmek için bayağı bir yürümüşlerdi. Riley, gelen misafirleri böylesine rahatsızlık verici bir mesafeyi yürütmelerinin bir nevi gözdağı verme taktiği olduğunun farkındaydı. Adeta, "bu evde yaşayanlar, kendileriyle uğraşılmayacak kadar güçlüler" demenin bir başka yolu. Riley'e göre, evin her yerine döşenmiş olan "sömürgeciliği" anımsatan mobilyalar ve dekorasyon oldukça çirkindi.

Her şey bir yana, kendini neyin beklediğini düşünmek içini ürpertiyordu. Ona göre maktüllerin aileleri ile konuşmak çok berbat bir işti—cinayet mahalleri ya da cesetlerle uğraşmaktan çok daha kötü bir iş. İnsanların acısı, öfkesi ve karmaşıklığı içinde çok kolay kayboluveriyordu. Bu tarz yoğun duygular, konsantrasyonunu bozuyor ve onu işinden alıkoymuyordu.

Yürürken, Robert Newbrough: “Babam Richmond'dan eve döndü, o olayı...” dedi.

Duraksadı, kelimeler boğazında düğümlendi. Riley, Robert'ın içinde bulunduğu yoğun duyguları hissedebiliyordu.

“Reba'ya olan o olayı duyduğumuzdan beri...” diye devam etti. “Her şey alt üst oldu. Özellikle annem çok sarsıldı. Onu çok fazla üzmemeye özen gösterin.”

“Gerçekten, sizin adınıza çok üzgünüm...” dedi Riley.

Robert, Riley'in sözlerini duymazlıktan geldi. Derken, oldukça geniş bir oturma odasına girdiler. Senatör Mitch Newbrough ve eşi, büyük bir kanepenin üzerinde, birbirlerinin ellerini tutarak oturuyorlardı.

“Ajan Paige...” diyerek anne ve babasına takdim etti Robert. “Ajan Paige, size anne ve babamı tanıtmama izin verin. Senatör ve eşi Annabeth...”

Robert, Riley'e oturması için bir yer gösterdi ve ardından kendisi de oturdu.

“Öncelikle...” dedi Rileys sessiz bir tonla, “...gerçekten, başınız sağ olsun.”

Annabeth Newbrough, sessiz bir şekilde başıyla Riley'in başsağlığını kabul etti. Senatör ise öylece oturmuş, dik dik bakıyordu.

Ardından, kısa bir sessizlik oluştu. Riley, şöyle bir bakıp yüzlerinden düşüncelerini anlamaya çalıştı. Senatör Newbrough'u, yüzünde o sahte siyasetçi gülümsemesi ile birçok kez televizyonda görmüştü. Şu an gülümsemedi. Riley, tam bir politikacının uysal hanımı tipine sahip Bayan Newbrough'u ise daha önce çok fazla görmemişti.

İkisi de 60'lı yaşlarının başındaydılar. Riley, ikisinin de daha genç görünmek için acılı ve pahalı önlemler aldıklarını fark etti—saç ektirme, saç boyatma, yüz gerdirme, makyaj... Baktıkça, onların bu çabalarının ne denli boşuna ve yapmacık olduğunu gördü.

Oyuncak bebekler gibi... diye düşündü içinden.

“Kızınızla alakalı size birkaç soru sormam gerekiyor.” dedi Riley ve not defterini çıkardı. “Son zamanlarda, Reba ile iletişim kurmuş muydunuz?”

“Evet...” dedi Bayan Newbrough. “Biz, birbirine çok yakın bir aileyiz.”

Riley, kadının sesinde hafif bir olağanlık hissetti. Sanki, bu cevabı biraz fazla sık vermiş gibiydi; oldukça fazla... Riley, Newbrough evindeki aile hayatının idealden çok uzak olduğunu biliyordu.

“Reba, son zamanlarda tehdit aldığına dair bir şeyler söylemiş miydi?” diye sordu Riley.

“Hayır...” dedi Bayan Newbrough. “Tek kelime bile etmedi.”

Riley, Senatör'ün şimdiye kadar bir kez bile konuşmadığını fark etti. Neden bu denli sessiz kaldığını merak etti. Onu da bu konuşmanın içine çekmeliydi ama nasıl?

O sırada, Robert söz aldı:

“Son zamanlarda, boşanma yüzünden zorlu bir dönemden geçiyordu. İki çocuklarının velayeti ile ilgili Paul ile bayağı çirkin bir diyalog içindeydiler.”

“O adamı hiç sevmemiştim zaten.” dedi Bayan Newbrough. “Hiç kendini bilmiyordu. Sizce Reba'yı o öl—?” Cümlesini tamamlayamadı.

Riley başını salladı.

“Eski eşi, şüpheliler listesinde değil.” dedi.

“Nedenmiş o?” diye sordu Bayan Newbrough.

Riley, onlara ne söyleyip ne söylememesi konusunda şöyle bir sözlerini ölçüp tarttı.

“Katil tarafından önceden işlenen cinayeti duymuş olmalısınız.” dedi. “Daggett yakınlarında da benzer bir vaka yaşanmıştı.”

Bayan Newbrough gitgide tedirginleşiyordu.

“Onun, bizimle ne alakası var?”

“Karşımızda, bir seri katil var.” dedi Riley. “Ailesel bir şey söz konusu değil. Kızımız, katili hiç tanımıyor da olabilir. Bunun kişisel bir cinayet olmadığı muhtemel.”

Bayan Newbrough birden hıçkırıklara boğuldu. Riley, seçtiği sözlere pişman oldu.

“Kişisel değil, derken?” diye sordu Bayan Newbrough neredeyse bağırır bir ifadeyle. “Kişisel değil de başka ne olabilir?”

Senatör Newbrough, oğluya konuştu.

“Robert, anneni başka yere götürüp sakinleştirir misin lütfen? Ajan Paige ile yalnız görüşmem gerek.”

Robert Newbrough, babasının sözlerini üzerine annesini alıp götürdü. Senatör Newbrough bir süre hiçbir şey söylemedi. Direk Riley'in gözlerinin içine bakıyordu. Bir nevi bu bakışlarıyla gözdağı vermeye çalışıyordu. Ama bu, Riley'de pek işe yaramamıştı. O da aynı şekilde bakışlarıyla karşılık verdi.

Nihayet, Senatör cebine el atıp mektup boyutunda bir zarf çıkardı. Riley'in yanına gidip ona verdi.

“Al.” dedi ve ardından, tekrar yerine giderek oturdu.

“Bu nedir?” diye sordu Riley.

Senatör yine aynı şekilde dik dik yüzüne baktı.

“Bilmen gereken her şey!” dedi.

Riley tamamen şaşkınlık içindeydi.

“Açabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette...”

Riley zarfı açtı. İçinden, üzerinde iki sıra halinde isimlerin yazılı olduğu bir kağıt çıktı. Bazılarını tanıyordu. İki ya da üç tanesi, yerel TV haber programlarında görev yapan muhabirlerin isimleriydi. Birkaç tanesi ise eski Virjinya siyasetçilerine aitti. Riley, az öncekine nazaran daha çok şaşmıştı.

“Bunlar kim?” diye sordu.

“Düşmanlarım.” diye cevap verdi Senatör Newbrough değişmeyen bir üslupla. “Çok kapsamlı bir liste olmayabilir. Ama orada ismi yazanlar şu anda önemli. İçlerinden biri suçlu.”

Riley tamamen şoka girmişti. Hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı.

“Oradakilerden birinin direk, birebir kızımı öldürdüğünü söylemiyorum elbette.” diye devam etti Senatör. “Ama kesin birine parayla yaptırmışlardır.”

Riley, dikkatli ve yavaş bir şekilde konuştu:

“Senatör, affınıza sığınarak tekrar belirtmek isterim ki kızımın ölümünün şahsi bir meseleden kaynaklı olmaması ihtimalinden bahsetmiştim. Neredeyse tıpatıp aynı şekilde işlenmiş bir cinayet vakası daha var elimizde.”

“Kızımın tamamen bir tesadüfe kurban gittiğini mi söylemeye çalışıyorsun yani?” diye sordu Senatör.

Evet, muhtemelen... diye içinden geçirdi Riley.

Ama bunu sesli bir şekilde ifade etmenin çok da iyi olmayacağını düşündü.

Daha cevap vermeden, Senatör sözlerine devam etti: “Ajan Paige, Yaşadığım zorlu tecrübeler bana tesadüflere inanmamayı öğretti. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama kızımın ölümü tamamen siyasi bir durum. Ayrıca, siyasette her şey şahsidir. Bu yüzden, bana aksi bir şey sakın söyleme. Bu olayın sorumlusunu bulup cezalandırmak, senin ve Büro'nun işi!”

Riley derin ve uzun bir nefes aldı. Bir süre, Senatör'ün yüzünü detaylıca inceledi. Artık görebiliyordu. Senatör Newbrough tam anlamıyla bir "narsist" idi.

Bu öyle şaşırarak bir şey değil... diye düşündü içinden.

Riley bir şeyi daha fark etti. Senatör, hayatında yaşadığı her şeyin özellikle kendisi ile alakalı, sadece kendisi ile alakalı olduğunu düşünüyordu. Kızımın ölümü bile onunla ilgiliydi. Reba sadece, babasının ve babasından nefret eden birinin arasında kurban oluvermişti. Senatör buna gerçekten inanıyor gibiydi.

“Efendim...” diye başladı Riley, “...affınıza sığınıyorum ama ben böyle olduğunu düşün—”

“Senin düşünmeni istemiyorum.” dedi Newbrough araya girerek. “İhtiyacın olan tüm bilgi önünde duruyor.”

Bir süre karşılıklı bakiştılar.

“Ajan Paige...” dedi sonunda Senatör ve devam etti: “...nedense birbirimizi anlamadığımız hissine kapıldım. Çok yazık! Sen belki bilmiyor olabilirsin ama Büro'nun üst düzeyinde tanıdığım çok kişi var. Çoğu bana borçlu. Hemen onlarla iletişime geçeceğim. Bu işi adam gibi yapacak birine ihtiyacım var.”

Riley şaşkın bir şekilde öylece oturup kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu adam gerçekten bir hayal dünyasında mı yaşıyordu?

Senatör ayağa kalktı.

“Seni uğurlayacak birini göndereceğim Ajan Paige.” dedi. “Üzgünüm ama seninle anlaşamadık.”

Senatör Newbrough odadan çıkıp Riley'i yalnız bıraktı. Riley'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Adam bildiğin narsistin önde gideneydi, tamam ama daha da fazlası vardı. Bunu hissetmişti.

Senatör'ün sakladığı bir şeyler vardı.

Ve ne pahasına olursa olsun Riley bunu öğrenecekti.

Bölüm 10

Riley'in gözüne ilk takılan şey, oyuncak bebektir—Daggett'in yakınlarında o ağaçta bulunduğu, aynı duruşa sahip çıplak bebeğin tıpatıp aynısı. Bir an, o bebeği, etrafında yüksek teknoloji ekipmanların bulunduğu FBI adli tıp laboratuvarında öylece oturuyor vaziyette görmek Riley'i şaşırtmıştı. Hiç oraya ait görünmüyordu—sanki çok eskiden kalma küçük ve rahatsız edici bir türbe misali duruyordu.

Şimdi bu bebek, plastik bir poşet içinde korumaya alınmış başka bir delildi. Kendi emriyle bir ekibin olay yerinden bu bebeği alıp getirdiğini biliyordu. Ama yine de, çok rahatsız edici bir görüntüydü.

Özel Ajan Meredith selam vermek için yaklaştı.

“Uzun zaman oldu, Ajan Paige.” dedi sıcak bir ifadeyle. “Tekrar hoşgeldin!”

“Geri dönmek güzel efendim!” dedi Riley.

Bill ve laboratuvar teknisyeninin oturduğu masaya doğru yöneldiler. İçinde bulunduğu şüphe ve belirsizliklerin ardından tekrar Meredith'i görmek gerçekten çok iyi gelmişti. Onun hırçın ve mantıklı tutumunu seviyordu. Ayrıca, her zaman Riley'e karşı saygılı ve düşünceli davranıyordu.

“Senatör'le işler nasıl gitti?” diye sordu Meredith.

“Çok iyi değil efendim.” diye cevap verdi.

Riley, patronunun yüzünde ani bir hoşnutsuzluğun belirdiğini fark etti.

“Sence bize sıkıntı çıkarır mı?”

“Büyük olasılıkla... Özür dilerim efendim.”

Meredith, anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Senin hatan olmadığına eminim.” dedi.

Riley, Meredith'in neler yaşandığını hemen hemen tahmin ettiğini hissetti. Senatör Newbrough, diğer siyasetçiler gibi, tam bir narsist siyasetçi gibi davranmıştı. Muhtemelen, Meredith de bu tavra aşınaydı.

Flores hızlı bir şekilde bilgisayara bir şeyler girdi ve hemen ardından, laboratuvarında bulunan dev ekranlarda tüyler ürpertici fotoğraflar, resmi rapor ve haber makaleleri belirdi.

“Biraz araştırma yaptık ve sonucunda, sen haklı çıktın Ajan Paige.” dedi Flores. “Aynı katil, çok daha önce de iş başındaymış; Daggett vakasından çok daha önce...”

Riley, Bill'in tüm bunları duymaktan hoşnut olduğunu gördü. Riley de bir an için kendini aklanmış gibi hissetti. Kendine olan inancı geri dönüyor gibiydi.

Ama hemen, bu ruh hali bozuldu. Başka bir kadın daha korkunç bir şekilde ölmüştü. Bu sevinecek bir şey değildi. Aslında, haklı çıkmış olmamayı tercih ederdi.

Neden ben de arada bir haklı olmanın keyfini çıkaramıyorum? diye geçirdi içinden.

Dev ekranda, büyük ve detaylı bir Virjinya haritası belirdi. Ardından harita, sadece kuzey kısmı gösterecek şekilde daraltıldı. Flores, Maryland sınırının yakınlarda yüksek bir yeri haritada işaretledi.

“İlk kurbanın adı, Margaret Geraty. 36 altı yaşında...” dedi Flores. “Cesedi, Belding'in yaklaşık 20 km dışında bir arsada terk edilmiş vaziyette bulundu. Yaklaşık 2 yıl önce, 25 Haziran'da öldürülmüş. Bu ceset için FBI çağrılmamış. Yerel polis davayı öylece kapatmışlar.”

Riley, Flores'un diğer monitörde açtığı resimlere dikkatle baktı. Katil, cesede şekil vermeye çalışmamıştı; bu kesindi. Öylece, acele içinde cesedi arsaya terk edip gitmişti.

“İki yıl önce...” dedi düşünürken. Bir yanı, katilin bu kadar uzun bir süredir bu cinayetleri işlediğine şaşırmıştı. Ama diğer yanı, böyle hasta ruhlu katillerin yıllarca aynı şeyi tekrarlayabileceklerini çok iyi biliyordu. Esrarengiz derecede sabırlı olabiliyorlardı.

Fotoğrafları inceledi.

“O zaman oldukça acemi olduğu ortada.” dedi.

“Evet.” dedi Flores. “Şurada bir peruk var. Ayrıca, saçlar da kısa bir şekilde kesilmiş. Ama gül bırakmamış. Yine de, kurbanını pembe bir kurdele ile boğmuş.”

“Etrafı kurgulama konusunda acele etmiş.” dedi Riley. “Yaşadığı gerginlik, ona galip gelmiş. İlk cinayeti olduğundan kendine güveni pek yokmuş. Eileen Rogers vakasında biraz daha kendini geliştirmişti ama esas vuruşunu Reba Frye’i öldürdüğünde yaptı.”

O anda, aklına sormak istediği bir şey geldi:

“Kurbanlar arasında hiç bağlantı bulabildiniz mi? Ya da iki annenin çocukları arasında?”

“Hiçbir şey yok.” dedi Flores. “Ebeveynlik grupları incelemesi boş çıktı. Görünüşe göre hiçbiri birbirini tanıymıyormuş.”

Bu sözler, Riley’in cesaretini kırdı ama çok da şaşırtmadı.

“Peki, ya ilk maktül?” diye sordu Riley. “Muhtemelen, o da bir anneydi, yanılıyor muyum?”

“Evet!” dedi Flores hemen. Sanki bu soruyu bekliyor gibiydi. “Evlymiş ama hiç çocuğu yokmuş.”

Riley şaşırmıştı. Katilin, anneleri öldürdüğünden emindi. Bu konuda nasıl yanılmış olabilirdi? Yükselen güveninin gitgide söndüğünü hissedebiliyordu.

Riley tereddüt içinde öylece dururken Bill sordu: “Peki, şüphelinin kimliğini tespit etmeye ne kadar yaklaştık? Mosby Parkı’ndaki çapaklardan her hangi bir şey elde edebildin mi?”

“Maalesef...” dedi Flores. “Kan izi yerine deri izleri bulduk. Katil, eldiven giymiş. Oldukça titiz biri. İlk cinayetinde bile ne bir iz ne de DNA bırakmıştı.”

Riley içini çekti. Diğerlerinin gözünden kaçmış olabilecek bir şeyler bulma umudu vardı. Ama şu an tüm ümidi yok oldu. Çizim tahtasına geri döndüler.

“Detaycı...” diye yorumladı Riley.

“Öyle olsa bile giderek ona yaklaşıyoruz bence.” diye ekledi Flores.

Elindeki elektronik gösterge ile olay yerlerini belirtti ve aralarında çizgiler çizdi.

“Bu ilk cinayetini de öğrenince, sıralama ve kullandığı alan hakkında daha iyi bir fikre sahip olduk.” dedi Flores. “İl kurbanımız, Margaret Geraty. Buranın kuzeyinde, Belding’de bulundu. İkinci kurbanımız, Eileen Rogers. Batıda, Mosby Parkı’nda bulundu. Ve üçüncü kurbanımız, Reba Frye. Daha güneyde, Daggett’de bulundu.”

Riley belirlenen noktalara bakınca, haritada bir üçgen şeklinin oluştuğunu gördü.

“Bin metre karelik bir alana bakıyoruz.” dedi Flores. “Ama bu o kadar da kötü değil. Bahsettiğimiz alan, birkaç küçük kasabanın olduğu çoğunluğu kırsal bir bölgeden oluşuyor. Kuzeyde, Senatör’ünki gibi büyük arsalar var. Çoğusu, açık kırık arsa...”

Riley, Flores’un yüzünde profesyonel bir tatmin belirtisi gördü. İşini gerçekten seviyordu.

“Yapacağım şey, bu bölgede yaşayan tüm kayıtlı cinsel suçlularını bulmak.” dedi Flores. Hemen bilgisayara bir şeyler girdi ve ardından, üçgen şeklindeki alanda yaklaşık iki düzine kırmızı işaret beliriverdi.

“Şimdi, homoseksüelleri eleyelim.” dedi. “Katilimizin onlardan biri olmadığı neredeyse kesin diyebiliriz.”

Flores başka bir şey daha yazdı ve işaretlerin yaklaşık yarısı kayboldu.

“Şimdi de sadece sabit vakalara indirgeyelim—tecavüzden ya da cinayetten, ya da her ikisinden hapisteye yatanları bulalım.”

“Hayır!” dedi Riley birdenbire. “Yanlış!”

Adamların üçü de şaşkınlık içinde Riley’e baktılar.

“Saldırgan bir suçlu aramıyoruz.” dedi.

Flores homurdandı.

“Ya, ne demezsin!” diyerek karşılık verdi.

Bir sessizlik oluştu. Riley’in içinde bir his vardı ama bunun ne olduğunu bir türlü tam olarak zihninde şekillendiremiyordu. Garip bir şekilde masanın üzerinde oturan oyuncak bebeğe baktı.

Ah keşke dili olsa da konuşsa... diye geçirdi içinden.

Ardından, ne düşündüğünü yavaş yavaş açıklamaya başladı:

“Demek istediğim, apaçık bir saldırgan değil. Margaret Geraty tecavüze uğramamıştı. Rogers ve Frye'in da böyle bir saldırıya maruz kalmadıklarını biliyoruz.”

“Hepsi işkence görerek öldürülmüştü.” diye söylendi Flores.

Laboratuvarında tansiyon giderek yükselmışti. Brent Meredith endişelenmeye başlamıştı. Bill ise gözlerini sadece bir monitöre dikmiş öylece bakıyordu.

Riley, Margaret Geraty'nin cesedinde yer alan ürkütücü yaralara ait fotoğrafların yakın çekimini gösterdi.

“En saldırgan cinayeti, ilk olanıydı.” dedi. “Yaraların hepsi oldukça derin ve berbat—sonraki iki kurbanından çok çok daha kötü. Eminim laboratuvar çalışanları bu yaraların, katil tarafından birbiri ardına hızlı bir şekilde yapıldığı kanısına varmışlardır.”

Flores, hayranlık içinde başıyla onay verdi.

“Haklısın.”

Meredith, merak içinde Riley'e baktı.

“Bu, sence ne anlama geliyor?” diye sordu Meredith.

Riley derin bir nefes aldı. Kendini yine katilin zihniyetine girmiş vaziyette buldu.

“Bir şeyden adım gibi eminim.” dedi. “Hayatı boyunca hiç kimseyle cinsel ilişkiye girmemiş. Hatta, belki de, hiç kimseyle flört bile etmemiştir. Sade ve itici biri. Kadınlar, tüm hayatı boyunca onu reddetmiştir.”

Riley biraz duraksayarak düşüncelerini topladı.

“Bir gün artık canına tak etti.” dedi. “Margaret Geraty'yi kaçırarak bağladı ve çırılçıplak soyup, tecavüz etmeye yeltendi.”

Flores araya girdi.

“Ama yapamadı!” dedi.

“Evet. Tamamen iktidarsız biri.” dedi Riley. “Tecavüz edemeyince de öfkeden deliye döndü ve bıçaklamaya başladı—cinsel bağlamda etkilenebileceği kadar yakından bıçakladı. Bu, onun hayatındaki ilk şiddet vakasıydı. Kadını uzun süre hayatta bırakma gibi bir çabasının olmadığını düşünüyorum.”

Flores, raporda yer alan bir paragrafı gösterdi.

“Tahminlerin doğru.” dedi. “Geraty'nin cesedi, kaçırılmasından sadece birkaç gün sonra bulunmuş.”

Riley, bir an için kendi sözlerinden ürperdi.

“Ve bu, katilin hoşuna gitti.” dedi. “Geraty'nin yaşadığı korku ve acı katilin çok hoşuna gitmişti. Tüm o bıçaklama ve kesme işini sevmişti. Derken, bunu kendine bir nevi alışkanlık haline getirdi. Bu işi yaparken her anının tadını çıkarmayı öğrendi. Reba Frye olayında, bu korku ve işkence süreci bir haftadan daha uzun sürmüştü.”

Ürpertili bir sessizlik çöktü ortama.

“Peki, oyuncak bebekle bağlantısı ne?” diye sordu Meredith. “Kendince bir oyuncak bebek yarattığından neden bu kadar eminsin?”

“Cesetler tıpatıp oyuncak bebeğe benziyorlar.” dedi Bill. “En azından, son ikisi... Riley bu konuda haklı.”

“Oyuncak bebeklerle bağlantılı.” dedi Riley sessizce. “Ama tam olarak ne bağlantısı olduğunu bilmiyorum. Bir çeşit intikan unsuru olabilir.”

Nihayet, Flores sordu: “Yani, sence aradığımız kişi sabıkalı biri mi?”

“Olabilir...” dedi Riley. “Ama bir tecavüzcü ya da saldırgan bir suçlu değil. Daha masum, daha az tehditkâr biri—belki bir röntgenci ya da bir teşhirci ya da toplum içinde kendini tatmin eden biri...”

Flores hızlı bir şekilde bilgisayara girdi.

“Tamam!” dedi. “Saldırgan suçluları eliyorum!”

Böylece, haritadaki kırmızı işaretler bir avuç dolusu kaldı.

“Pekala, elimizde kimler kaldı?” diye sordu Riley, Flores'e.

Flores bir kaç kayda baktı ve birden heyecanlandı.

“Sanırım buldum!” dedi Flores. “Sanırım bahsettiğin adamı buldum. İsmi, Ross Blackwell. Dinle! Oyuncak bebekleri sapıkça şekillere sokarken polis tarafından çalıştığı oyuncak dükkanında yakalanmış. Bebekleri, sanki cinsel ilişkiye giriyorlarmış gibi tuhaf tuhaf şekillere sokuyormuş. Dükkanın sahibi polisi aramış. Blackwell şartlı tahliye edilmiş ama o zamandan bu yana, yetkililerin gözleri hep onun üzerindeymiş.”

Meredith eliyle çenesini hafifçe tutup, “Adamımız bu olabilir...” dedi.

“Hemen Ajan Paige ile gidip kontrol edelim mi?” diye sordu Bill.

“Onu, tutuklamak için elimizde yeterince delilimiz yok.” dedi Meredith. “Arama yapmak üzere tutuklama emri çıkarmaya yetecek delilimiz de yok. Adamı işkillendirmemek en iyisi. Eğer gerçekten aradığımız adam oysa, düşündüğümüz gibi zeki biri olmalı. Birden ellerimizin arasından sıvışıp gidebilir. Yarın öylesine bir ziyaretine gidin. Kendisiyle ilgili neler söyleyeceğine bir bakın. İşi dikkatlice halledin.”

Bölüm 11

Riley, Fredericksburg'deki evine vardığında karanlık çoktan çökmüştü. Gecenin daha da kötüye gideceğinden neredeyse adı gibi emindi. Saygın bir mahallede yer alan büyük evin önünde arabasını durdurduğunda kendini sanki bir déjà vu yaşıyormuş gibi hissetti. Bir zamanlar bu evde Ryan ve kızı ile birlikte yaşıyordu. Burada birçok güzel hatırası vardı. Ama bazı kötü olan hatıralardan bile, gerçek anlamda, daha berbat hatıraları da vardı.

Tam arabasından inmiş, eve doğru yürüyecekken evin kapısı açıldı. April dışarı çıktı. Ryan ise koridordan yayılan ışıkla bir silüet halinde orada öylece ayakta duruyordu. April'i göstererek Riley'e eliyle işaret etti ve ardından, eve girip kapıyı kapattı.

Riley, Ryan'ın kapıyı çok sert bir şekilde kapattığını düşündü. Ama bu hâlâ işte olan aklının bir kuruntusu da olabilirdi. O kapı, uzun zaman önce sonsuza dek kapanmıştı zaten. O hayat çoktan bitmişti. Aslında, hiçbir zaman öylesi basit, güvenli, rutinlerin olduğu saygıdeğer bir dünyaya ait olmamıştı zaten. Yüreği hep dışardaydı; kaosun, belirsizliğin ve tehlikenin olduğu yerlerde...

April gelip arabanın yolcu koltuğuna bindi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.